AUTOR

Titlu

Traducerea și adaptarea în limba română de

NUME

ALCRIS

Capitolul 1

Leonora nu se putea abține să nu zâmbească, în ciuda faptului că era exasperată, căci Roberto Talliano era un omuleț cinstit și inofensiv și-i era imposibil să nu-l simpatizeze. Părul lui creț și negru îi acoperea capul și fruntea, iar ochii negri plini de suflet erau irezistibili.

Soția lui Roberto, Maria, se purta ca o menajeră și câteodată ca o bucătăreasă pentru Leonora și unchiul ei, dar aranjamentul era riscant, căci Maria avea un temperament exploziv chiar și pentru standardele latine. Leonora trebuia să admită că parțial temperamentul ei era de înțeles, căci pe lângă faptul că era menajeră pentru ea și unchiul ei, Maria avea de asemenea cinci copii de îngrijit, deși n-avea încă treizeci de ani, iar Roberto nu câștiga prea bine.

Nu știa ce o enervase, dar intrase foc și pară în casa cu prăvălie a lui Clive Jackson, cerându-i lui Dumnezeu să-i vadă răbdarea și jurând să nu se mai întoarcă. Dacă Leonora ar fi gândit că Maria credea ce spunea, probabil s-ar fi îngrijorat, dar era de-acum obișnuită cu astfel de incidente.

Roberto însă le lua în serios și se îngrijora și el fu cel care se scuză pentru absența soției lui. Ca de obicei vorbi cu Leonora, căci Clive avea treabă și ura problemele domestice și se închidea într-o cameră atunci când Maria făcea scandal.

– Sunt dezolat, signorina, îi spuse Roberto și ochii lui rugători cereau înțelegere. El o iubea pe Maria așa țâfnoasă cum era și n-ar fi acuzat-o. Vreți să-i explicați domnului Jackson că Maria nu se simte bine?

Leonora își înăbuși un oftat, știind că nu va aminti de plecarea Mariei dacă unchiul ei n-o va face; el îi va ține locul până ce se va hotărî să se întoarcă din nou.

– Îi voi spune unchiului meu că Maria nu se simte bine. Roberto, nu-ți face griji.

– Mulțumesc, signorina Jackson. Știu că Maria va... Căuta cuvinte englezești să explice și Leonorei îi fu milă de el, deoarece era jalnic în loialitatea lui.

– Va veni, zâmbi Leonora. Nu-ți face griji, Roberto, ne descurcăm până se întoarce. Doar s-a mai întâmplat, nu-i așa?

Roberto era gata să protesteze, dar se mai gândi și ridică din umeri.

– Așa e, signorina. Îmi pare rău.

Leonora îi zâmbi încurajator și privi în barca lui, legată la chei. Conținea doar doi homari uriași și se gândi la ce vor mânca Maria și cei cinci copii.

– Asta e tot ce ai prins, Roberto? întrebă ea și Roberto dădu din cap că nu.

Privi trist la cei doi homari.

– Sunt pentru domnii de pe stâncă.

– Înțeleg.

Leonora privi peste apele albastre și liniștite ale golfulețului la înălțimile din Isola di Marta. Nu era chiar o insulă, era legată de continent de o fâșie de pământ și în serile de vară, când soarele apunea, arăta ca un castel din povești.

O vilă mare și albă era construită chiar sus pe stâncă și terenul accidentat de sub ea și de lângă ea susținea copaci și grădini. Leonora fusese intrigată din clipa când o văzuse și venirea noilor locatari o făcuse și mai curioasă.

Era aceeași curiozitate care o împinsese să-l ușureze pe Roberto de obligațiile de curier. Când Maria era supărată, Roberto era necăjit și nu voia s-o lase singură ca să livreze pește celor de la vilă. Leonora se oferise să meargă în locul lui și fusese deja de două ori.

După ce urcai cele cam o sută de trepte de la vilă, vedeai un peisaj care merita efortul. Avea de asemenea un aer de singurătate, dar cum locuiau numai trei persoane acolo, asta era inevitabil și ea îi invidia pentru priveliște.

Cel mai important membru dintre cei trei nu putea aprecia priveliștea, pentru că era orb. Nu-l întâlnise încă, dar citise despre accidentul lui Jason Connor în ziarele englezești ale unchiului ei. Nu știuse cine este până nu se dusese acolo prima dată și fusese o surpriză să descopere că doi dintre locatari erau englezi.

Știind câte ceva despre povestea lui Jason Connor din ziare și reviste, Leonora era totuși rezervată. Era un om deosebit în meseria lui, și toți știau că piloții de curse erau o rasă aparte, dar din ceea ce citise despre el nu era sigură că-i va plăcea de el. Părea încrezut și egoist, după cum spuneau cronicile.

Făcuse un accident cu mașina într-o cursă importantă pentru campionatul mondial acum trei luni,

suferise răni grave și de asemenea își pierduse vederea, deși se spera că doar temporar. În toate articolele era prezentat ca fiind curajos și cu succes la femei, ceea ce-i dădea Leonorei o anumită reținere.

Se mutase în vila de pe stânci acum o lună, doar cu o menajeră italiană și un scoțian bun la toate ca să-i țină companie. Scottie McLellan o primise bine pe Leonora, bucuros că avea cu cine vorbi în propria limbă și ei i se părea plăcut și prietenos, devotat patronului său, dar conștient de lipsurile lui.

Îi explicase că fusese mecanicul lui Jason Connor, dar după accident se purta ca un însoțitor și om bun la toate, legătura patronului său cu lumea.

Leonora își dădu seama că Roberto o privea cu speranță. Îi zâmbi, ghicindu-i gândurile și privi cei doi homari.

– Vrei să-i duc eu, Roberto? întrebă ea. În timp ce tu o împaci pe Maria?

– Mii de mulțumiri, signorina! Ochii lui străluceau recunoscători.

– Nu mă supăr, îl asigură ea. De fapt, îmi place să merg acolo.

Roberto zâmbi arătându-și dinții albi.

– Domnul e chipeș, nu-i așa?

Leonora bănui că se referea la Jason Connor, deși din poze nu părea chipeș. La oricine se referea Roberto, nu voia ca el să aibă astfel de idei și se încruntă.

– Nu pot să spun că am văzut pe cineva chipeș, Roberto, îi răspunse ea rece. Și acum, dacă vrei să-ți duc homarii, dă-mi-i și-i voi spune unchiului unde mă duc.

– Bine, signorina! Îi dădu homarii, legați cu sfoară. Mii de mulțumiri, strigă el în timp ce Leonora intră în magazin și unchiul ei o primi zâmbind.

Clive Jackson avea puțin peste patruzeci de ani și arăta bine. Leonora ținea la chipeșul ei unchi și deoarece era singura ei rudă, mulțumea Cerului că se înțelegeau așa de bine. Înalt și șaten, avea ochii cenușii care-i aminteau de tatăl ei și nu ezitase să vină cu el să trăiască în acest mic sat italian de pescari când mama ei murise acum trei ani.

Era un artist ceramic talentat și avea o mică afacere în Terolito. Vara vindea vizitatorilor din sat, dar majoritatea lucrărilor le trimitea la magazinele mari din Genova și căpăta prețuri bune pe ele. Leonora îl ajuta la lucrările mai simple și vindea în magazin.

Și Leonora arăta bine, cu același păr șaten-roșcat ca al unchiului ei, dar cu ochi căprui mărginiți cu gene maro. Brațele și picioarele erau bronzate auriu de soarele italian și era drăguță, ceea ce tinerii din partea locului apreciau deschis.

– Sunt pentru noi?întrebă Clive arătând homarii și Leonora zâmbi punând crustaceele într-un coș mare.

– Nu, spuse ea. Le duc pe stâncă în locul lui Roberto.

– Iar? Se încruntă și-și scutură capul, privind-o serios. Iar s-a supărat Maria? întrebă el și Leonora dădu din cap că da.

– Mi-e teamă că așa e, dar nu va dura mult. Se va întoarce, mereu o face.

Unchiul ei era încă încruntat și nemulțumit.

– Cu toate astea, Leo, nu înțeleg de ce ai face comisioane pentru Roberto.

– Nu sunt obligată, spuse Leonora zâmbind. Privi homarii. Nu sunt sigură că nu sunt în pericol cu monștrii ăștia, dar nu mă intrigă.

– Ești sigură că nu ideea de a-l vedea pe Jason Connor te intrigă?

Leonora râse.

– Nu l-am văzut până acum, și n-am nici un motiv să presupun că-l voi vedea vreodată. În prezent se

ascunde de lume și nu mă deranjează că nu-l întâlnesc. Dar îmi place Scottie McLellan și... Râse puțin jenată, conștientă că simpatia ei putea fi greșit interpretată. Îmi pare rău de el. Sunt sigură că-i e dor de casă și că Jason Connor nu e un bun pacient. Nu că Scottie s-ar plânge, dar citesc printre rânduri.

– Nu mă miră, spuse unchiul ei. Să orbești după viața pe care ai dus-o e greu, chiar și pentru un bărbat dur cum e Connor.

– Scottie spune că sunt șanse să-și recapete vederea, spuse Leonora gânditoare. Dar mă întreb dacă nu i-au spus asta doar ca să-l consoleze, până va fi destul de puternic să facă față adevărului.

– S-ar putea. Unchiul ei era gânditor. Dar să sperăm că Scottie al tău nu minte.

Leonora observă folosirea posesivului al tău și se încruntă.

– Nu e Scottie al meu, Clive, spuse ea rece. Mi-e destul de greu să-l conving pe Roberto că motivele mele de a merge la vilă sunt pur estetice. Priveliștea din vârf, de pe terasele acelea, e minunată.

– Sunt sigur, fu Clive de acord, zâmbind. Dar nu te poți duce doar pentru priveliște, scumpo.

– Poate că nu, recunoscu Leonora și-și privi ceasul de mână. Dar dacă e să duc homarii ăștia mai bine plec

până nu vor crede că nu vor primi nimic. Își sărută unchiul pe obraz și-i făcu cu mâna în timp ce ieșea din magazin. Pe curând!

Trebuia să pornească motorul bărcii. Din fericire, acesta porni din prima încercare, datorită reparațiilor făcut de Scottie ultima dată și începu să traverseze golful, lăsând o dâră de spumă în urma ei pe apa albastră.

De pe mare, Terolito arăta ca o fotografie cu casele lui albe și bărcile legănându-se ușor la mal. Dealurile din spatele satului se înălțau verzi, ici și colo se zăreau zidurile albe ale unei vile sau ferme și se vedea șoseaua cu mașinile strălucind în soare.

Văzând mașinile în depărtare, se gândi la bărbatul peste care va năvăli și se întrebă dacă avea ceva de obiectat la faptul că voia să discute cu Scottie, nu numai să livreze homarii lui Roberto. Îi plăcea Scottie și nu ascundea asta, deși avea grijă cum vorbea despre el, căci unchiul ei voia să găsească pe cineva potrivit cu care să se mărite.

Nu-l privea pe Scottie în acest fel, în primul rând pentru că avea aproape patruzeci de ani și deci era cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă ca ea. În afară de asta, el o trata aproape ca unchiul ei, și nu-i convenea.

Îi plăcea Scottie, dar nu-l considera decât un bărbat simpatic, mai în vârstă, căruia îi plăcea să vorbească despre casa lui.

Înălțimea Isolei di Marta aruncă o umbră asupra bărcii în timp ce o dirija spre cheiul de piatră. Cele o sută de trepte erau descurajante datorită căldurii, dar o parte din drum era umbrită și merita să urci.

Legă barca și începu să urce scările cu coșul cu homari, mergând mai repede pe treptele de jos care erau la umbră și încetinind când ajunse la soare. Vântul bătea ușor și asta îi plăcea. Oricât s-ar fi înfierbântat, sufla o briză răcoroasă în vârf.

Vila era frumoasă și Leonora se mira mereu de mărimea ei. Stânca era mult mai mare decât părea de departe și vila era construită chiar pe ea, înconjurată de terase de piatră cu arbori și tufișuri.

La început nu prea era pământ, dar roca fusese modelată în terase și se adusese pământ.

Era exotic de frumos în lumina strălucitoare a soarelui, pereții albi reflectând marea, interiorul vilei era răcoros și întunecos și copacii foșneau în vânt. Chiparoși înalți și migdali stăteau deasupra mării pe terasele largi, mimoze și garoafe parfumau aerul și trandafirii se cățărau pe ziduri.

Leonora intră printr-o ușă boltită care ducea la bucătărie și o văzu pe Lucia, menajera, preparând o salată și-i spuse :

– Buon giorno, Lucia!

Lucia o privi, se șterse cu o cârpă curată și-i dădu mâna zâmbind.

– Buon giorno, signorina! Obiceiul italian de a da mâna când te întâlneai cu cineva îi intrase Leonorei în obișnuință. Fața strălucitoare a Luciei era încântată când privi în coș. A! Le aragoste, bene! Mille grazie, signorina.

– Sunt frumoși, spuse Leonora, întrebându-se unde era Scottie și Lucia luă coșul.

O privi maliții pe Leonora peste umăr și spuse:

– Vine signor Scottie.

Toți se purtau de parcă era vorba de o poveste de dragoste, ceea ce nu era cazul.

Venirea lui Scottie o opri s-o pună pe Lucia la punct și-i zâmbi.

– Bună, Scottie!

Scottie îi luă mâna și fața lui se lumină. Nu era chipeș, dar avea trăsături cinstite, care erau cam aspre, noroc că zâmbea des.

– Mă bucur să te revăd, Leonora, spuse el, conducând-o într-o cameră mică și răcoroasă de lângă bucătărie. Ai timp să te așezi?

– Mi-e teamă că nu pot sta prea mult, spuse Leonora. I-am promis unchiului că nu stau mult. Sunt din nou bucătăreasă și spălătoare de vase. Maria face iar figuri!

– O, femeia aia! O privi cu simpatie, apoi se uită la Lucia care pregătea homarii. Bine că Lucia nu face la fel, căci sunt un bucătar prost!

– Dar Lucia n-are nici o scuză, sublinie Leonora, încercând să fie cinstită cu Maria. Ea n-are soț și cinci copii. E văduvă, nu-i așa?

– Da, așa e. Nu părea bucuros să discute situația Luciei și Leonora se întrebă dacă patronul lui nu încercase să-i cupleze, cum încerca unchiul ei.

– Oricum, spuse ea râzând, Lucia n-are unde fugi. Nu poate să facă precum Maria.

Se gândi că era ciudat cât de în largul ei se simțea aici, deși nu mai venise decât de trei ori. Îi simțea pe Scottie și pe Lucia ca pe niște prieteni vechi. La prima întâlnire, Scottie insistase să nu-i mai spună domnul McLellan, sau pe numele lui adevărat, John. El fusese Scottie de când își aducea aminte. Spunându-i și ea numele, el refuzase să folosească prescurtarea unchiului ei, Leo, și-i spuse că Leonora era unul din numele lui favorite și ar prefera s-o numească așa.

– Îmi pare rău că trebuie să plec, Scottie, spuse ea după vreun minut. Dar trebuie să-i pregătesc prânzul lui Clive și am plecat mai târziu decât de obicei.

– Ai stat foarte puțin, se plânse Scottie. N-am avut deloc timp să vorbim.

– Știu, și-mi pare rău. Îi puse mâna pe braț. Voi mai veni, Scottie, dacă vrei.

Degetele lui muncite le luară pe ale ei o clipă și ochii lui căprui o priveau cinstit.

– Știi că mi-ar plăcea să mai vii. Dacă ai timp și răbdare să-mi asculți poveștile despre țara mea.

– O, Scottie, știi că-mi place să vin! Ar fi vrut să se ridice pe vârfuri să-l sărute, dar se abținu, ca Lucia să nu interpreteze greșit. Voi mai veni, promise ea.

El o conduse până la scări, părându-i rău că pleacă așa curând, când își aminti că nu-i dăduse coșul înapoi.

– Ți-l aduc eu, se oferi el, și se întoarse la vilă, lăsând-o lângă zid.

Ea stătu o clipă, privind marea care scălda stâncile și fredonând, crezând că e singură. Se sperie când cineva îi vorbi de pe terasa din spatele ei și se întoarse repede.

Un bărbat stătea pe un scaun la soare, cu un pahar într-o mână și cu cealaltă pe genunchi, și Leonora îl

recunoscu pe Jason Connor. Capul lui era întors spre ea și deși știa că n-o poate vedea, își simți inima bătând cu putere și-și dădu seama că revistele aveau dreptate când spuneau că are succes la femei. Efectul lui asupra ei o speria și o alarma.

Părul lui blond era luminat de soare și era bronzat, deși stătuse în spital. Săptămânile petrecute sub soarele italian remediaseră asta. Ochii lui erau ascunși de ochelari fumurii, dar trăsăturile feței, familiare din ziare și reviste, arătau curiozitatea și nerăbdarea, în timp ce gura mare cu buze subțiri era neprietenoasă.

– Cine-i acolo? întrebă el din nou nerăbdător și Leonora își mușcă buza, ținându-și răsuflarea și întrebându-se ce să facă. Era posibil să-l certe pe Scottie pentru că a lăsat-o să-i descopere ascunzătoarea și nu voia ca Scottie să aibă necazuri. Vorbește! ordonă el. Ți-ai mâncat limba? Chi é? încercă el în italiană.

Leonora îl văzu pe Scottie venind din vilă și-l privi neajutorată, fără să spună nimic, în timp ce bărbatul din scaun se încruntă suspicios.

– Știu că e cineva acolo! declară el și inima Leonorei fu cuprinsă de panică. Vorbește, pentru numele lui Dumnezeu! Ce vrei să faci? Întoarse capul de vreo două ori, căutând să prindă vreun

zgomot care s-o trădeaze, dar Leonora stătea nemișcată. Scottie! strigă el. Scottie, vino aici!

Scottie apăru, o privi pe Leonora și cerându-și scuze, și se duse la patronul lui.

– E în regulă. Nu trebuie să te superi din orice.

– Nu sunt supărat, la dracu'! Fața lui era întoarsă încă în direcția Leonorei și ea se simțea vulnerabilă. Știu că e cineva acolo și veau să știu cine e!

Scottie ezită puțin, apoi oftă.

– E doar Leo, îi spuse el, și Leonora îl privi surprinsă că folosea prescurtarea. Apoi își dădu seama că spera ca patronul să creadă că era un băiat care livra pește. Leo ne aduce peștele, Jason, adăugă el, confirmându-i suspiciunea.

– E mut? Nu era satisfăcut și întinse mâna. Vino aici, băiete! ordonă el.

Leonora ezită, privind neajutorată la Scottie, dar n-avea încotro și veni spre el.

Jason Connor își ridică fața, simțindu-i prezența, dar nu spuse nimic, în timp ce Leonora îi privea expresia feței.

– Ce fel de pescar e ăsta care se parfumează? întrebă Jason și zâmbi întorcându-se spre Scottie. Nu miroase a pește, bătrâne, ci a Bohème! Ce naiba pui la cale?

– Nu pun la cale nimic, negă Scottie, privind-o neliniștit pe Leonora. Ți-am spus, Leo ne aduce peștele.

– Leo? Lentilele fumurii se întoarseră din nou spre Leonora și întinse o mână. Vino aici, Leo. Oricum te-o fi chemând, sunt convins că nu ești băiat!

Neavând de ales, se duse lângă el, dar nu-i luă mâna. Inima îi bătea cu putere și era emoționată ca un copil în timp ce privea fața bronzată de sub claia de păr blond.

Observă că era desculț și picioarele sale lungi și musculoase erau puse în evidență de pantaloni albaștri. N-avea nici un gram de grăsime pe el, în ciuda lungii convalescențe și cămașa albă era descheiată pe toată lungimea.

Văzu cicatricile de pe piele deasupra coastelor și pe piept, unde avea un medalion cu Sfântul Cristopher. Arăta puternic, senzual și viril și ar fi trebuit să știe asta, fiind alarmată de senzațiile pe care i le producea.

Mâna lui bâjbâi până o găsi pe a ei, o prinse de încheietură și trase, iar ea își pierdu echilibrul și căzu peste el. Inima îi bătea puternic.

– Hmm!Înainte ca Leonora să-și tragă suflarea, el își puse paharul jos și-i luă ambele mâini, în timp ce-i

adulmeca parfumul scump. E Bohème, spuse el, și ea se întrebă de unde știe. El zâmbea. Și cum nu vrei să te prezinți, signorina, o s-o fac în felul meu!

Vocea groasă și liniștită o făcu pe Leonora să simtă fiori pe șira spinării și suspină când degetele lungi și puternice o atinseră pe coapse, pe talie și pe brațe. Ar fi obiectat, s-ar fi ferit de atingerea intimă a degetelor lui, dar era hipnotizată ca un șoricel de un șarpe, în timp ce ele își continuară drumul pe față și pe gât, apoi în părul ei. Simțea un asalt asupra simțurilor ei și-și închise ochii când îi luă din nou mâinile ca să fie sigur că nu fuge.

– Ești tânără și ai forme frumoase, spuse el blând, apoi râse și se aplecă spre ea, mirosindu-i din nou parfumul. Și nu ești băiat. Cine naiba ești?

– Șefule... începu Scottie, dar i se făcu semn să tacă.

– Las-o pe ea să răspundă, îi spuse Jason Connor, și râse din nou. Doar dacă nu și-a înghițit limba. Hai, cara mia, vorbește, dacă se poate în engleză!Ce păsărele ademenește Scottie? Se întoarse spre Scottie și zâmbi. Diavol bătrân, nu mă așteptam să te distrezi cu fetele de pe-aici...

– Vrei să mă asculți? se rugă Scottie, fără speranță de reușită.

– Sau ai avut alte motive s-o aduci aici? De exemplu să mă scoți din tristețea în care ești convins că mă bălăcesc!

– Aveți idei greșite, domnule Connor! Era puțin surprinsă ea însăși cât de clară și calmă îi era vocea și el tresări, apoi se încruntă.

– A, ești englezoaică, nu? întrebă el blând. Asta e și mai interesant! Și de unde ai venit, micuță domnișoară curioasă?

Era evident că bănuia că e o reporteră în căutarea unui reportaj, și-l putea înțelege, dar o chinuise doar ca să-și satisfacă scopurile răutăcioase și era mânioasă. Atât de mânioasă încât voia să se răzbune.

Își smulse mâinile din strânsoarea lui.

– Din întâmplare, locuiesc în Terolito, domnule Connor. Sunt acolo dinainte să veniți și ceea ce spune Scottie, domnul McLellan, e adevărat. Roberto, cel de la care cumpărați pește, are probleme domestice și am adus niște homari în locul lui. Nu mă interesați, și nici ce faceți!

Deși adevărul nu era chiar acesta, n-avea intenția să recunoască și fu satisfăcută gândindu-se că nu i se mai vorbise adesea așa, mai ales de către o femeie. Se feri când el se întoarse cu fața. Avusese destul contact fizic cu Jason Connor pentru ziua asta.

Nu-i plăcea nici cum o privea Scottie, ca și cum fusese prea aspră. Se ridică în picioare, cu obrajii arzând, privindu-l pe Scottie cu ochi stălucitori și cu mintea învolburată de emoție.

– Mai bine plec, Scottie, spuse ea cât de ferm putu.

– Așteaptă!

Deși era nerăbdătoare să plece, ascultă cererea și veni lângă Scottie, care era nefericit.

Jason Connor se ridică în picioare mai ușor decât s-ar fi așteptat. Era mult mai înalt decât ea. Medalionul de aur îi atrase atenția și se întrebă dacă nu-l purta doar pentru un efect pirateresc și primitiv.

– Tot nu mi-ai spus de ce ai venit, spuse el și Leonora se încruntă.

– V-am spus, domnule Connor. Am adus homarii în locul lui Roberto.

O sprânceană blondă se ridică deasupra ochelarilor și el zâmbi din nou.

– Doar nu te aștepți să te cred? întrebă el și Leonora roși, supărată.

– Poți că crezi ce vrei! răspunse ea. Dar vei afla că ai homar pentru prânz, și nu s-au cocoțat până aici de bună voie!

– Așa e, șefu', îl asigură Scottie. Întreab-o pe Lucia.

– Nu spun că n-a adus homarii, zâmbi Jason Connor. Mă întreb doar ce motiv putea avea o domnișoară educată să preia sarcinile unui pescar?

Leonora îl privi pe Scottie, vrând ca el să explice totul; era nerăbdătoare să plece înainte de a-și pierde cumpătul și să spună ceva ce ar fi regretat, ceva ce ar fi făcut imposibil să-l mai viziteze pe Scottie.

– Ești un diavol suspicios, îi spuse Scottie lui Jason, după o clipă de tăcere. Se frecă pe ceafă, privind-o pe Leonora ca și cum ar fi vrut să spună lucruri urâte. Îmi place să mă întâlnesc cu Leonora deoarece cu ea pot vorbi despre casă.

– Leonora? De aici vine Leo?

– Da, răspunse cât de scurt putea, nepăsându-i ce zicea el.

– Leonora și mai cum? întrebă el, în timp ce Scottie o privea cerându-și scuze.

– Leonora Jackson, spuse el și Jason Connor zâmbi din nou.

– Nu există nume mai englezesc, nu-i așa? Doar Smith și Robinson, bineînțeles.

Leonora roși, înțelegând aluzia.

– E chiar numele meu, domnule Connor, spuse ea. Și acum scuzați-mă, trebuie să plec.

Îi întoarse spatele deși n-o putea vedea și auzi râsul lui aspru în timp ce se îndepărta.

– Pun pariu că e roșcată, Scottie, îl auzi ea spunând.

– Nu e! răspunse Scottie și Leonora îl auzi venind după ea. Leonora, așteapă!

Ea îl ascultă fără tragere de inimă și se întoarse cu fața spre el. Ochii lui căprui își cereau scuze și ei îi păru rău că-l supărase.

Îi luă o mână și-l privi pe Jason Connor.

– Nu e serios, Leonora, spuse el. Te rog nu pleca supărată.

O clipă ea nu spuse nimic, apoi zâmbi și-și puse cealaltă mână pe a lui.

– Nu sunt supărată pe tine, Scottie, știi asta, dar... Ezită.

– Vei mai veni?întrebă el și Leonora ridică din umeri.

– Nu știu, Scottie. Cel puțin pentru un timp, ar fi mai bine să nu vin. Îmi pare rău, adăugă ea văzându-l trist, dar cred că îți dai seama că nu e recomandabil în clipa de față.

– Poate că nu, fu el de acord.

– Îmi pare rău, Scottie, mi-a plăcut să vorbesc cu tine și știu că ți-a plăcut să-mi povestești despre patrie, dar recunoaște că n-ar mai fi la fel, acum că el a stricat totul.

– O, Leonora. Nu-l judeca prea aspru, trebuie să se obișnuiască și câteodată e cam capricios.

– E aproape exact cum mă așteptam după ceea ce am citit despre el. Încrezut și arogant!

– Ești aspră cu el, protestă Scottie. Ți-ar plăcea dacă l-ai cunoaște mai bine, o asigură el.

Leonora privi silueta înaltă și suplă care acum se sprijinea de zid. Tresări văzând că pulsul îi crește când văzu părul blond strălucind în soare, bustul bronzat care se vedea prin cămașa descheiată și brațele puternice.

– Nu vreau să-l cunosc mai bine, spuse ea, deși era convinsă de contrariul. Și dacă mi se oferă șansa, mă îndoiesc că îi place genul meu mai mult decât îmi place mie al lui. Se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz. La revedere, Scottie, mi-a făcut plăcere să te cunosc!

Capitolul 2

Clive, sensibil la emoțiile ei, o privea ciudat și Leonora înțelese că ghicise motivul plecării ei grăbite și mânioase de la Isola di Marta.

– Așadar, nu-ți place Jason Connor? întrebă el, luându-și o porție din delicioasa friptură pe care Maria o gătise înaintea plecării ei grăbite. El mânca rar carne și se hrănea cu mâncăruri vegetariene și paste, iar Maria era o excelentă bucătăreasă.

– Nu m-a încurajat să-l plac. Nu că m-aș fi așteptat, e la fel de grosolan și încrezut cum credeam după ceea ce citisem despre el.

– Mie nu mi s-a părut grosolan și încrezut, spuse Clive.

– Citesc printre rânduri, spuse ea. Emoția pistei. Idolul unui milion de femei. Nu e de mirare că e încrezut; crede că e irezistibil.

– Și e? întrebă Clive.

– Deloc. Își simțea roșeața din obraj și căută s-o ascundă mai luând friptură. Totuși, adăugă ea, nu-l voi mai vedea pe Scottie.

– Prin urmare, chiar nu vrei să te mai duci?întrebă unchiul ei, privind-o curios și ea ridică din umeri.

– Nu în viitorul apropiat, îi spuse ea. Nu vreau să mai dau din nou peste domnul Connor.

– Ești cam aspră cu Scottie al tău, totuși. Îi va fi dor de tine, dacă îi plăcea să discute cu cineva despre patrie.

– Așa e, spuse Leonora. Și o dată pentru totdeauna, Clive, nu e Scottie al meu!

– Îmi cer scuze! Continuă să mănânce, dar ochii lui o priveau bănuitori din timp în timp și Leonora bănuia că era curios să audă mai multe despre vecinul lor faimos, deși n-o spunea.

Ea mâncă în tăcere un timp, apoi îl privi și-i zâmbi cu tristețe.

– Crezi că sunt irațională?

Clive ridică din umeri.

– E treaba ta, scumpo. Dar știu că te înfurii din când în când, ca și Maria, deși poate nu la fel de

spectaculos. Dar sărmanul diavol a suportat multe în ultimul timp și Scottie are dreptate, trebuie să fii mai îngăduitoare.

– Crezi că sunt crudă? întrebă Leonora fără să-l privească.

– Nu chiar așa. Dar ai cam admis că îți făcuseși o idee despre el înainte să-l cunoști.

– Și n-am avut motive să-mi schimb părerea, răspunse ea. Tu nu l-ai cunoscut, Clive.

– Nu, recunoscu unchiul ei. Dar aveai o idee preconcepută despre el, scumpo, și din ce mi-ai spus, ai fugit de cum l-ai văzut.

– Nu-i adevărat, negă Leonora indignată. A trebuit să fac față acelui... acelui... Nu mai spuse nimic, ci mâncă în tăcere. Prima ei întâlnire cu Jason Connor fusese mai tulburătoare decât orice și-ar fi imaginat. Chiar și acum, când se gândea la corpul lui bronzat și la capul blond arogant, la atingerea ușoară, senzuală a mâinilor lui, își simțea inima bătând mai repede. Nu-i plăcea să-l părăsească pe Scottie, dar nu putea da ochii cu Jason Connor din nou, cel puțin până nu era mai sigură pe ea. Să mă mai duc să-l văd pe Scottie? întrebă ea și Clive zâmbi.

– Nu te sfătuiesc, scumpo, spuse el. Dar e păcat să-l pedepsești pe Scottie fiindcă nu-ți place șeful lui. Din ceea ce mi-ai spus, îți va duce dorul.

– Presupun că e păcat, acceptă ea, dorind să fie convinsă. Poate dacă Maria nu vine și Roberto vrea să mă duc în locul lui, ei bine, dacă se ivește ocazia, mă voi duce.

*

* *

Maria, împăcată și convinsă, se întoarse la lucru după doar câteva zile și totul era bine de vreo săptămână. Cum Leonora nu voia să viziteze stânca fără scuza de a avea ceva de făcut în locul lui Roberto, aproape că dorea ca Maria să izbucnească din nou și să-i ofere un pretext.

Era greu de știut ce să facă să fie mai bine și chiar ea era surprinsă că lua totul atât de în serios, căci fusese pe stâncă doar de patru ori, dar locul avea ceva irezistibil și voia să se întoarcă acolo.

Îi plăcea să plece cu barca și unchiul ei o tachina adesea pentru plăcerea ei solitară, dar nu găsise ceva mai captivant de făcut decât să navigheze prin golfuleț.

Nu chiar naviga. Nu era ca și când ar fi stat sub pânze albe și ar fi avut îndemânarea să mânuiască o barcă schimbându-și direcția la fiecare suflare de vânt. Îi invidia pe marinarii adevărați, dar nu încercase până acum să-i imite.

Astăzi era o căldură insuportabilă pe mal, dar pe apă era răcoare și bătea vântul și privea coasta față de care se deplasa cu aceeași plăcere dintotdeauna. Era un drum familiar, de la Terolito la Macierno, de-a curmezișul golfului și n-avea decât să țină mâna pe cârmă.

Țărmul părea plin de ceață în căldura zilei, dealurile se ridicau deasupra caselor de pe țărm, cu alte case albe împrăștiate chiar pe dealuri. Câteva bărci se legănau la chei, cu pânzele umflându-se din când în când în vânt.

Era greu de găsit un loc mai idilic și Leonora zâmbi gândindu-se la norocul care o adusese pe ea și pe unchiul ei aici, când ar fi putut trăi în altă parte. El era un artist și-i plăcea munca lui, dar nu depindea de asta pentru a trăi și deci nu trebuia să facă vreun compromis.

Văzu niște pânze albe la dreapta, dar nu la timp și în curând n-avea cum să le mai evite. Coliziunea era inevitabilă.

– Atenție! strigătul veni prea târziu și se auzi un scrâșnet oribil.

Leonora observă în grabă că erau doi oameni în cealaltă barcă. Unul înjura în engleză, în timp ce celălalt țipa și ea opri motorul.

Cele două bărci se ciocniră și totuși fără pagube prea mari, dar vopseaua se luă de pe barca ei. Barca cealaltă avea și ea o zgârietură urâtă.

Mulțumi Cerului că nu era nici unul rănit sau ud și recunoscându-i pe ceilalți doi o cuprinse frigul. Scottie era supărat, și n-o recunoscu până nu vorbi.

– O, Scottie, îmi pare rău!

El tresări, apoi își privi partenerul ca și cum ar fi regretat că s-a trădat vorbind.

– A fost un accident, spuse Scottie.

Văzându-l pe Jason Connor așezat la pupa și manevrând cârma, Leonora fu surprinsă, dar apoi se gândi că Scottie îl dirija. Lui Jason Connor îi plăcea să riște.

Părul lui blond strălucea ca aurul în soare, ciufulit de briză. Trăsăturile lui colțuroase îi reflectau nerăbdarea și torsul bronzat era gol. Doar medalionul de aur îi atârna pe pieptul larg și avea o batistă bleu înnodată la gât.

Înainte ca vreunul din ei să mai spună ceva, își întoarse capul în direcția Leonorei cu aceeași precizie stranie ca la prima întâlnire. Același zâmbet contractat îi era pe buze în timp ce-i recunoscu vocea și dădu din cap.

– A! Micuța domnișoară Glob-de-foc! spuse el. Cum naiba ne-am încurcat cu tine?

Deși îi era greu să admită, Leonora știa că era greșeala ei și n-avea rost să nege. Își mușcă buza și privi la Scottie înainte să vorbească și speră că se va putea stăpâni dacă Jason Connor o va acuza, cum avea tot dreptul.

– Nu v-am văzut, spuse ea. A fost greșeala mea.

– Am auzit un motor, spuse Jason Connor. Presupun că tu erai!

– Da, așa e.

– Și nu cunoști regulile navigației ca să știi că bărcile cu motor fac loc celor cu pânze?

– Bineînțeles că știu. Îl privi pe Scottie. Îmi pare rău, Scottie.

– Și de ce-ți ceri scuze lui Scottie? Deși pare ciudat, eu conduc barca.

Leonora își mușcă buza. Era tentată să se răzbune cu cruzime, dar știa că nu și-ar fi iertat-o dacă s-ar fi referit la faptul că Jason era orb, așa că își înghiți mânia și-și ceru scuze.

– Îmi pare rău, spuse ea. Dar n-am fost atentă și nu v-am văzut.

Jason Connor oftă. Stătea cu mâinile pe cârmă și părea relaxat; doar mușchii brațelor trădau tensiunea pe care și-o controla, iar lentilele negre păreau că o străpung.

– Nu ne-ai văzut, o îngână el sarcastic. Doar vezi bine și e ditamai barca!

Leonora simți că roșește, că intențiile ei bune erau puse la încercare și-l privi pe Scottie, sperând că se va calma.

– Eram departe de mal, explică ea. Știu că nu trebuia să fiu așa de neglijentă, dar îmi pare rău.

Scottie își privi din nou tovarășul înainte să vorbească și zâmbetul lui era mai tolerant decât ar fi aprobat patronul lui, dacă l-ar fi putut vedea.

– Nu sunt pagube, spuse el. Și nici unul dintre noi nu ne-am lovit, așa că nu-ți face probleme.

– Dar carena voastră, spuse ea și Jason Connor ciuli urechile.

– Ce e cu ea? întrebă el suspicios. Ia uită-te, Scottie și vezi ce a stricat!

– E o zgârietură, îl informă Scottie minimalizând. O vom vopsi ușor.

– Voi plăti, spuse Leonora. Bineînțeles, domnule Connor.

– Mulțumesc!

Leonora nu mai spuse nimic. Era aproape un sacrilegiu să se certe pe marea liniștită și privi zâmbetul încurajator al lui Scottie.

– Va fi în regulă. Nu-ți face griji.

– Dar, Scottie...

– Ce mai vrei? Vocea nerăbdătoare de la pupa îi tăie protestul și Leonora se încruntă. Dacă vrei să-i spui să nu mai plătească pagubele, Scottie, n-o face!

Leonora roși mânioasă, cu pumnii strânși, în timp ce-l privea pe torționarul ei.

– Voi plăti pagubele, domnule Connor, spuse ea glacial. Să-mi trimiteți chitanța după ce faceți reparațiile.

– Ești independentă, nu-i așa? o ironiză Jason și zâmbi din nou sec. Nu mai fi așa de jignită! Îmi pot permite să-mi repar singur barca, n-am nevoie de ajutorul tău!

– Voi plăti!

Ar fi fost mai satisfăcută dacă el i-ar fi putut vedea bărbia ridicată și privirea sfidătoare, dar el își dădea seama după vocea ei ce simțea. Scottie, care o vedea, era trist că se purta așa.

– Leonora, începu el, dar ea dădu din cap îmcăpățânată și el ridică din umeri. Bine, spuse el.

– Îmi imaginez că așa e de obicei, remarcă Jason Connor și râse. E o fată pe cinste, păcătosule. Vezi să nu te dea peste cap!

– Șefu' nu e nevoie să... O privi pe Leonora cerându-și scuze. Îmi pare rău, Leonora!

– Ei haide! îi spuse patronul lui. Nu fi rușinos! Probabil că e frumoasă dacă te-a zăpăcit așa, deci profită și tu.

– Ne puneți într-o situație dificilă, îl informă Scottie supărat și Leonora își dădu seama că devenise pricină de ceartă pentru ei. Regreta și-și scutură capul privindu-l pe Scottie.

– Te rog, Scottie, se rugă ea. Pentru mine nu contează.

– Contează pentru mine! Scottie își scoase bărbia în față în timp ce se ținea de barca ei. Bărcile se legănau în mijlocul apei strălucitoare și Leonora se gândi că situația era absurdă. Să te certi pe mare părea ridicol.

– Nu merită să te certi pentru asta, insistă ea.

– Ai dreptate, nu merită, fu Jason Connor de acord. Și m-am săturat să stau în mijlocul mării în timp ce voi doi încercați să vă convingeți unul pe altul! Hai, Scottie, să continuăm.

În ciuda faptului că era mânioasă pe el pentru aroganța lui, Leonora îi admiră curajul și-și ceru scuze din nou.

– Îmi pare rău,spuse ea, dar el îi făcu semn cu mâna că nu contează.

– Ocolește-ne data viitoare, îi mai spuse el.

– Așa voi face! Porni motorul și Scottie dădu drumul bărcii.

Se întoarse în timp ce traversa golful și privi pânzele albe și capul blond de la pupa și inima îi bătea cu putere în timp ce-l privea. Întâlnirile ei cu Jason Connor o mâniau și o tulburau și ea și-ar fi dorit să nu fie așa.

*

* *

Câteva săptămâni mai târziu Leonora avu din nou ocazia să viziteze Isola di Marta și era tot din cauza unei crize în familia Talliano. De data asta nu era vorba de Maria, ci de Roberto, care avea o boală misterioasă de stomac.

Nu arăta prea bine când se întâlni cu Leonora pe chei și-i părea rău pentru el. El declară că era pe moarte.

Îi acceptă oferta de ajutor și-i spuse că-i va fi veșnic îndatorat dacă le va duce niște sardine proaspete domnilor de pe stâncă. Leonora se cam aștepta la cererea lui, dar chiar și așa pulsul îi crescu și ezită puțin înainte de a răspunde.

Ezitarea ei îl încurca și-l îngrijora pe Roberto și el o privea nerăbdător.

– Nu vreți să faceți asta, signorina? întrebă el.

– O, ba da, sigur că le voi duce, Roberto, îi spuse ea. Fac tot ce pot ca să te ajut.

Îl anunță pe Clive, cum făcea în astfel de ocazii și se aștepta ca el să comenteze, dar Clive doar dădu din cap și ridică o sprânceană. Nu spuse nimic, dar chiar și așa avea sentimentul că el ghicise ceva.

Ea încă se îndoia în timp ce traversa golful spre stâncă și și-ar fi dorit să fie sigură dacă spera sau nu să-l vadă pe Jason Connor din nou. O briză proaspătă sufla pe apă și-și ridică fața spre soare, lăsându-și părul în vânt și nepăsându-i dacă se ciufulea. Nu voia să impresioneze pe cineva și în mod sigur Scottie și Lucia nu se vor supăra dacă venea ciufulită, iar Jason oricum n-o putea vedea.

Legă barca de inelul de pe chei și începu să urce scările, îngrozită de senzațiile pe care le simțea una

după alta în timp ce se apropia. Era emoționată și se controlă, fără să se gândească la felul cum va fi primită după ultima întâlnire cu proprietarul vilei.

Știa că Scottie o va primi bine, la fel Lucia, dar prefera să nu se gândească la Jason Connor până nu va fi obligată. Sentimentele ei pentru el erau confuze și ar fi vrut să se fi gândit mai bine înainte să vină.

Oftând ușurată, observă că terasa mare era goală, în afară de un șezlong și o masă pe care era un pahar gol. Capul blond nu era prin preajmă și nu se opri să se mire că era dezamăgită.

În bucătărie, Lucia luă peștii, spunând că sunt cam mici. Arătă spre restul casei și-i zâmbi Leonorei.

– Signor Scottie nu te-a auzit venind, signorina. Îi spun să vină îndată, da?

Leonora dădu din cap că nu, imaginându-și efectul mesajului dacă Scottie era cu șeful lui.

– Nu te deranja, îi spuse ea Luciei. Nu contează! Am adus peștele în locul lui Roberto, n-am venit în vizită.

Lucia n-o credea și era puțin dezamăgită.

– Nu mă îndoiesc, signorina. Trebuie să-l vezi pe signor Scottie dacă tot ești aici, îl chem eu.

– Te rog, n-o face! insistă Leonora.

– Vin imediat.

Lucia intrase deja printr-o ușă boltită și Leonora era jenată, încercând s-o descurajeze.

– Mai bine nu l-ai deranja. Probabil e foarte ocupat și nu sunt obligată să-l văd.

Lucia o privi neîncrezătoare și ridică din umeri resemnată, iar Leonora respiră ușurată.

– Cum dorești, signorina.

– Mai bine plec.

Era dezamăgită și totuși refuza s-o lase pe Lucia să-l cheme. Se pregătea să plece, cuprinsă de o senzație de insatisfacție.

– Mai vii, signorina?

Lucia era îngrijorată și după felul cum privea ușa boltită, Leonora știa că-l va anunța imediat pe Scottie că trecuse pe aici.

Leonora ridică din umeri.

– Nu știu. Depinde de multe lucruri. Dacă n-am ocazia, transmite-i lui Scottie simpatia mea. Buon giorno, Lucia!

– Buon giorno, signorina.

Știa că Lucia o privea cum pleacă și era atât de gânditoare încât nu observă că mai era cineva până nu fu prinsă de mâna stângă.

Un migdal înalt era acolo, plin cu fructe, și Jason Connor probabil că stătuse sub el, ascuns la umbră și o așteptase să iasă din bucătărie.

Zâmbea, același zâmbet ciudat care-i făcea trăsăturile colțuroase să arate mai degrabă triste decât amuzate.

– Leonora?

– Bună dimineața, domnule Connor.

– Ai văzut că te-am prins? întrebă el, fără să răspundă la salut și-i arătă cum o prinsese, bucurându-se că fusese atât de precis.

Leonora încercă să-și stăpânească pulsul, care crescuse în preajma lui. Își linse buzele uscate și privi tulburată fața bronzată, cu fălci pătrate, cu gura mare și pometi netezi.

– Mă strângeți prea tare, îi spuse ea, încercând să se calmeze. Vă rog, dați-mi drumul, domnule Connor.

El zâmbi doar, un zâmbet mai puțin tris și părea vulnerabil în timp ce-și întoarse fața spre brațul ei, ca și cum l-ar fi văzut.

– Sunt mulțumit de mine, îi spuse el. Ar trebui să fii mulțumită și tu de mine că am știut de unde să te prind.

– Mă așteptați? întrebă ea și el ridică din umeri.

– Da, așa cred. Cel puțin credeam că tu ești cea pe care o auzeam vorbind în bucătărie cu Lucia.

– Așa e, spuse Leonora. Și acum vrei să-mi dai drumul la braț? Mă doare.

El nu-i dădu drumul, dar o strânse mai ușor și o mângâie cu degetul mare.

– Ai venit să-l vezi pe Scottie? întrebă el și ea ezită.

– Am... am venit să aduc niște pește în locul lui Roberto, spuse ea, dar știa că el n-o credea.

Era tulburător să stea aproape de el și ar fi vrut să se elibereze, fără să pară dură și nesimțitoare. Fiind orb, probabil simțea nevoia de contact fizic, și ei îi venea greu să i-l refuze, doar pentru că atingerea lui o tulbura.

El purta o cămașă albă imaculată care-i punea în evidență pielea bronzată, descheiată până jos și punând în valoare inevitabilul medalion care-i atârna de lanțul de aur pe pieptul larg. Pantalonii crem îi subliniau lungimea picioarelor și era desculț. Efectul era emoționant, în ciuda handicapului său.

– Mai faci comisioane pentru pescarul local? întrebă Jason. Zâmbi și i se văzură dinții sănătoși.

– Nu văd nimic rău în a ajuta un vecin în momente de criză.

El încă zâmbea și o ținea de mână, dar o ținea atât de tandru că o treceau fiori pe șira spinării și era incapabilă să se îndepărteze.

– Ești o mică samariteană, nu-i așa? întrebă el și ea încercă să ignore sarcasmul din vocea lui.

– De ce nu? întrebă ea în defensivă. Și ei m-ar ajuta dacă aș avea nevoie.

– Sunt sigur. Parcă ai vorbi de raiul pe pământ, dar sunt sigur că trebuie să fie și unele probleme! Fără să-i dea șansa să nege sau să confirme, continuă: Îți place aici, nu-i așa?

Ea dădu din cap afirmativ, dar dându-și seama că el nu putea vedea gestul spuse :

– E frumos. Aș fi vrut să poți... Își mușcă limba, dar el ghici ce voise să spună și zâmbi din nou crispat.

– Și eu aș dori să văd. Dar nu pot, așa că spune-mi tu!

– Pot... Leonora se uită la el. Inima îi bătea cu putere. Dar, domnule Connor, eu...

– Tu ești buna samariteană, o întrerupse el. Fă-ți fapta bună pe ziua de azi!

Era o situație absurdă și Leonora nu înțelegea cum se întâmplase. Acest om tulburător și complex care

stătea lângă ea îi era necunoscut, cineva a cărui prezență abia dacă îi influențase existența liniștită până acum câteva zile și apoi îl mai văzuse doar de două ori, și totuși se simțea responsabilă față de el.

N-avea nici un motiv pentru asta, bineînțeles, căci nu numai că era bogat, dar și atrăgător, cu toate că era orb și în mod sigur avea încredere în sine și totuși, îl simțea vulnerabil. Se simțea atrasă de el cum nu mai fusese atrasă de nimeni, probabil fiindcă îi era milă de el. O înfuria și o deranja, dar asta o atrăgea.

– Dacă vrei să fac ceva pentru dumneata și pot, o voi face, spuse ea și regretă că simpatia i se simțea în voce. Ce pot face pentru dumneata, domnule Connor?

O clipă el nu se mișcă și nu vorbi, apoi izbucni în râs. Dându-și capul blond pe spate, dădu frâu liber amărăciunii și inima Leonorei îngheță.

– O, e de neprețuit! declară el. Asta e chiar de neprețuit, Scottie nu va crede!

– Domnule Connor... Pulsul îi bătea cu putere în timp ce degetele lui o strânseră mai tare și zâmbetul crispat reapăru pe chipul lui.

– O, nu fi încurcată! îi spuse el și o trase mai aproape, întorcându-și ochelarii spre ea.

Stătu așa câteva secunde, fără să spună nimic, doar trăsăturile lui expresive trădându-l, apoi dădu din cap.

– Era o vreme, spuse el glacial, când nici o femeie n-ar fi pus întrebarea asta lui Jason Connor. O îngână ironic. Ce pot face pentru dumneata, domnule Connor! Leonora nu spuse nimic, deși ironia lui o durea. Dar acum e altfel, un orb nu e același lucru cu un pilot de succes, nu-i așa? Pe nimeni nu-l interesează, mai ales pe femei, micuță domnișoară Jackson!

Deși avea un acces de autocompătimire, inima Leonorei era mișcată și simți un nod în gât când privi fața colțuroasă și bronzată. Pentru prima dată își dădu seama cât de amar și furios îl făcea faptul că nu vedea și deși nu-i plăcea autocompătimirea, îi era milă de el.

El era încă foarte atrăgător, dar starea lui psihică era tulburată și voia să-l ajute.

– Îmi pare rău, spuse ea. Apoi, fiind impulsivă, se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz.

Îi simți corpul crispându-se, ca și cum l-ar fi lovit pe neașteptate și degetele care o țineau de mână se strânseră și mai tare, până îi veni să țipe. Lentilele întunecate o priveau și gura lui era încleștată.

– Îți pare rău pentru mine, nu-i așa? întrebă el aspru. Îți stârnesc milă, nu-i așa?

– N-am vrut... începu Leonora. Înima îi bătea sălbatic în piept când își dădu seama că fusese greșit interpretată.

– Du-te naibii, n-am nevoie de mila ta! Brațele lui o cuprinseră și fu trasă spre el, o luă de păr și-i dădu capul pe spate. Te învăț eu minte să-mi mai dai sărutări de școlăriță! șopti el aspru și o sărută cu furie pe gură.

Leonora se luptă doar o clipă, apoi i se tăie răsuflarea și abandonă lupta supunându-se cererii sălbatice, flămânde a gurii lui. Brațele lui o țineau atât de strâns încât îi putea simți inima bătând sălbatic sub degete și căldura senzuală a pieptului lui larg.

În cele din urmă îi dădu drumul și ea rămase în brațele lui respirând adânc, ca după o alergare.

– Te rog... Vocea ei era aspră și pierdută. Te rog, lasă-mă să plec!

El își lăsă brațele să alunece încet din jurul ei și aproape că zâmbi.

– Acum presupun că te vei retrage în turnul tău de fildeș virtuos și vei rămâne acolo.

Gâtul Leonorei se înecă de amărăciune. Cam atât cu încercările ei de a ajuta un bărbat care n-avea

nevoie sau nu voia ajutorul ei. Îi împinse bărbia înainte și-și dădu seama din nou că din cauză că nu vedea, gestul ei era inutil.

– N-am intenția să mă retrag, domnule Connor, îl informă ea cât de rece putea. Nu intenționez să pierd compania lui Scottie din cauza proastelor dumitale maniere!

– Maniere proaste? Râse și întinse o mână, atingându-i obrazul ușor cu degetele. Trebuie să spun că nici tu nu ești prea politicoasă dacă vii aici neinvitată! Râse din nou și continuă: ți-aș spune să nu mai vii pe proprietatea mea, dar presupun că atunci te-ai furișa aici când nu sunt prin preajmă, și nu te pot vedea, deci ai avea un avantaj!

Leonora își simți inima bătând cu putere în piept, își duse o mână la gură și-și atinse buzele, calde încă și amorțite de la sărutul lui.

– N-ai nici un drept să fii atât de amar, spuse ea, fără să-i pese că l-ar putea mânia din nou. Ar trebui să fii mai mulțumit și totuși ești amar și atât de furios încât l-ai opri pe Scottie să mă vadă doar din invidie!

Într-o clipă, își dădu seama că mersese prea departe și se dădu involuntar înapoi când văzu gura lui strângându-se și mușchii contractându-i-se. Își strânse mâinile și scuturǎ capul.

– Pleacă înainte să mai spui ceva, spuse el cu o voce aspră care o făcu să tremure. Du-te înapoi în satul de poveste unde ți-e locul, proastă mică, și să nu te mai văd pe aici. Ai auzit?

El nu-și dăduse seama, ca Leonora, că Scottie ieșise în cele din urmă pe terasă și-i privea din umbră, prinzând ultimele cuvinte. Apoi se apropie îngrijorat și puse mâna pe brațul șefului său.

– Jason! Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ce...

Jason se întoarse spre el, încruntat.

– Alege. Du-te cu ea sau stai cu mine, cum vrei!

Se întoarse și se îndepărtă, îndreptându-se către vilă, cu mâna înainte în gestul emoționant de neajutorare. Scottie îl privi o clipă, apoi se întoarse spre Leonora, dar ea dădu din cap. N-avea cum să oprească lucrurile și probabil Scottie le interpreta greșit.

– Du-te cu el, Scottie, spuse ea și o luă la fugă pe scări spre barcă. Era ridicol să plângă, își spuse ea, dar nu-și putea opri lacrimile de pe obraji.

Capitolul 3

Leonora își petrecu mai mult timp ca de obicei ajutându-l pe unchiul ei în atelier următoarele două săptămâni și descoperi că munca în plus o ajuta să uite jignirea și jena pe care le simțea din cauza alungării ei de către Jason Connor. Își spusese de multe ori că era proastă că-i păsa atât de mult de un bărbat pe care abia dacă-l cunoștea, dar îi era greu să-l uite.

De asemenea, era dezamăgită că Scottie nu încercase până acum s-o viziteze. Cu siguranță, avea ceva timp liber și nu i-ar fi fost greu să vină s-o vadă, dacă voia cu adevărat. Faptul că nu venise o durea mai mult decât voia să recunoască.

Îi spusese lui Clive doar puține despre incident, dar știa că el ghicise restul. Din fericire, Clive era discret și plin de tact și-și păstra pentru el opiniile, dar știa că era curios.

Se înțelegeau cu Maria, deocamdată, așa că Roberto nu-i mai cerea ajutorul, dar nu-și folosea barca doar ca să livreze pește la Isola di Marta și se plimba adesea cu ea. Faptul că nu mai plecase cu barca nu trecu neobservat de Clive.

– N-ai mai fost pe mare în ultimul timp, observă el la prânz într-o zi, și Leonora ridică din umeri.

– Am fost ocupată. N-am timp de navigat când îți vopsesc oalele. Mai luă o furculiță din mâncarea gătită de Maria și o privi gânditoare. Deliciosul ostropel de pește îi plăcea de obicei. Oricum, adăugă ea după câteva momente, știu golful pe dinafară acum.

Era prima dată când sugera că s-ar plictisi și Clive ridică surprins o sprânceană.

– Te-ai săturat de Terolito? întrebă el și ea se grăbi să îmbunătățească imaginea pe care o crease.

– Nu, sigur că nu, Clive! Știi că aș fi fericită să stau aici pentru totdeauna.

– Așa credeam și eu, spuse el. Înghiți altă gură din ostropel, bău niște vin, apoi o privi din nou. Dacă te-ai

plictisit de barcă, de ce nu iei mașina și să mergi cu ea pe coastă? sugeră el. Ar fi o schimbare pentru tine.

Leonora îl privi și zâmbi, scuturându-și capul.

– Nu sunt sigură că am nevoie de o schimbare, spuse ea. Nu prea sunt sigură ce vreau, ca să fiu cinstită, mă simt puțin neliniștită.

Clive își termină mâncarea și-și puse furculița deoparte înainte să răspundă.

– Are legătură cu plecarea ta bruscă de pe stâncă de săptămâna trecută? întrebă el și Leonora simți că roșește.

Nu era stilul lui Clive să facă astfel de observații sau să pună asemenea întrebări, dar era convinsă că o făcea din grijă pentru ea.

– N-are legătură cu asta, spuse ea, dar roșeața din obraji o trăda și el o privi.

– Vrei să vorbim despre asta? întrebă el blând.

Leonora se gândi o clipă, apoi dădu din cap că nu.

– N-aș vrea, Clive. Îl privi, cerându-și scuze. Nu că aș avea secrete, dar... Ridică din umeri. M-am simțit ca o proastă, asta e, și nu vreau să vorbesc despre asta.

El o privi insistent cum își termină mâncarea.

– Cât timp Connor n-o face pe seducătorul... Să nu-ți fie teamă să-mi spui dacă se întâmplă asta și nu știi ce să faci scumpo.

Leonora îi zâmbi cu drag.

– Nu se va întâmpla asta, spuse ea. Mă descurc cu Jason Connor, nu-ți fie teamă, Clive. Își dădu seama că nu era chiar așa, dar se baza pe Scottie s-o ajute. Așa cum stăteau lucrurile în prezent, era puțin probabil că se va întâmpla ceva.

*
* *

După ce se mai gândi, Leonora consideră că o plimbare cu mașina pe coastă ar fi fost o idee bună și-i spuse lui Clive a doua zi.

– Dacă te descurci o vreme fără mine... spuse ea.

– Cred că mă descurc, zâmbi el. Dacă Maria va avea o ieșire cât ești plecată, voi trimite o rachetă de semnalizare.

Mai târziu, când conducea pe coastă, Leonora se gândi că fusese o idee bună. Nu se grăbea și savura călătoria, care era plăcută în acel anotimp.

Mii de flori creșteau pe pantele terasate. O masă de parfum și culoare.

Erau mai mulți acri de garoafe, gladiole și trandafiri care înfloreau în deltele fertile și ea le privea cu plăcere. Avea atât de multe de văzut și simțea cum tristețea o părăsea.

Erau măslini cu trunchiurile cenușii și răsucite și rânduri de viță de vie care dădeau struguri pentru cele mai bune vinuri italiene. Castanii și sparanghelul se integrau în peisajul fertil și Leonora jură să vină mai des.

Rezistă tentației de a merge mai departe și găsi un loc liniștit unde parcă mașina, ieșind să se plimbe. În timp ce se plimba cu ochii pe jumătate închiși din cauza soarelui, își dori ca Jason Connor să poată vedea această față încântătoare a Italiei. Încercase să și-l alunge din minte, să uite despre Isola di Marta, dar iată că îi cotropise gândurile.

Grăbi pasul, ca să se gândească la altceva, dar și-l imagină plimbându-se pe potecile înguste printre flori, nu izolat pe stâncă. N-avea cum să scape de amintirea lui Jason Connor.

Se salută cu câțiva oameni prietenoși care lucrau culturile terasate. Un zâmbet și un buon giorno nu erau trecute cu vederea și-și dori să fi știut mai multă italiană ca să se poată opri și discuta cu ei, dar accentul ei era caraghios.

Întârziase mai mult decât intenționase când se hotărî să se întoarcă, deși îi venea greu, și trebuia să conducă repede dacă voia să ajungă la cină. Vârî cheia

în contact și nu se întâmplă nimic, se auzi doar motorul tușind. Se încruntă. Mai încercă o dată și nici măcar tusea motorului nu o mai auzi. Oftă și se lăsă pe spate.

Leonora nu era mecanic auto și n-avea rost să încerce să afle ce nu mergea. Cu toate acestea, deschise capota și privi neajutorată țevile încurcate și metalul unsuros. Era la cel puțin patruzeci și șase de kilometri de Terolito, nu putea merge pe jos și nu știa unde se află un service auto.

Oftă adânc și nu-i trecu prin minte decât să găsească un telefon și să-și sune unchiul. Clive ar fi putut s-o ia acasă, deși nici el nu era un mecanic priceput.

O luă pe drum și mulțumi Cerului că atmosfera se răcorea, căci venea seara. Fermierii se întorceau acasă și vreo doi o priviră ciudat.

În față erau un bărbat și o femeie și ea simți că erau curioși. Probabil pașii ei erau diferiți de ai țăranilor și cele două capete se întoarseră spre ea.

– Buona sera, signorina!

Cele două fețe zâmbitoare erau curioase și ea îi salută, dorindu-și să fi avut pantofi mai confortabili pentru mers. Căută cuvintele potrivite pentru a cere să telefoneze, căci era îndoielnic ca țăranii să știe englezește.

– Mi scusi. Desidero telefonare, por favore... Își mușcă limba, dar bărbatul o înțelese.

– Si, signorina, spuse el. Il telefono. După aceea el vorbi repede și ea nu înțelese nimic.

– Parla inglese? întrebă ea, dar ei dădură din cap că nu, cu regret.

– Mi spiace, signorina.

Din ploaia de cuvinte, doar unul îl reținuse și întrebă :

– Ristorante. Che via dero prendere...

Bărbatul indică să meargă cu ei în sat. Ușurată că fusese înțeleasă, zâmbi, rugându-se ca cineva de la restasurant să știe engleza. Nu mai avusese nevoie până acum să se facă înțeleasă și se simțea izolată că nu putea comunica. Va trebui să învețe italiana, își promise ea.

Restaurantul se dovedi mai mult o cafenea mică, dar proprietarul zâmbea și voia s-o lase să telefoneze : vorbea engleza și era nerăbdător s-o arate. Leonora îi dădu numele și numărul lui Clive și el îl formă, apoi plecă discret să-și servească singurul client.

Leonora observase o mașină care ieșea din comun parcată afară și observase că părea ciudată în acest sat. Clienta solitară era singură, trebuie că era proprietara

mașinii, căci și ea era nepotrivită aici. Părea că venea dintr-un oraș mare, se gândi Leonora cu puțină invidie.

Înaltă, brunetă și fermecătoare, femeia ar fi arătat mai bine într-un restaurant elegant decât în cafeneaua rurală mică, luând cu reținere vinul local. Leonora era curioasă.

– Te-ai lovit? Vocea lui Clive de la celălalt capăt al liniei o readuse cu picioarele pe pământ. Îi spusese unde era.

– Nu, bineînțeles că nu sunt rănită, spuse ea râzând. N-am avut accident, doar că nu pot porni mașina. Vino să mă iei.

– Înțeleg. Tăcu o clipă, apoi spuse: Ai noroc, scumpo. Vin ajutoare!

– Clive...

El i-o tăie scurt.

– La revedere, scumpo, spuse închizând telefonul.

Ea rămase cu receptorul în mână, încruntându-se suspicioasă. Clive părea vesel și nu-și imagina de ce.

Văzând că terminase, proprietarul își părăsi clienta și veni lângă ea.

– E totul în regulă, signorina? întrebă el și Leonora dădu din cap că da.

– Da, mulțumesc, signore. Întrebă cât costă telefonul, dar el dădu din mână în timp ce o studia curios.

– Signorina stă în Terolito? întrebă el și Leonora dădu din cap afirmativ.

– Acolo locuiesc, spuse ea, întrebându-se de ce era așa de interesat. Unchiul meu are acolo un atelier și un magazin. Face vase de lut și eu îl ajut.

– A, da! Era atât de entuziasmat că Leonora fu încurcată. Locuiești acolo tot timpul? O privi pe clientă. Signora merge tot la Terolito, șopti el și ridică o sprânceană ca și cum ar fi așteptat o reacție din partea ei.

– Da? Leonora era interesată de femeie, deși încerca să nu fie evident.

Erau puține locuri în Terolito unde o astfel de femeie ar fi fost în elementul ei și mintea Leonorei o ducea deja la Isola di Marta. Privi femeia grațioasă cu picioare lungi și corpul suplu îmbrăcat cu o rochie albastră făcută la Paris sau la Roma.

Pantofii cu toc o făceau și mai înaltă și mirosea a parfum Machiavelli. Nu știa de ce îi displăcea, dar reuși să-i zâmbească proprietarului.

– La signora e foarte frumoasă. Sunt onorat, signorina, să am două frumoase doamne în restaurant, e un noroc și o plăcere.

– Sunteți foarte amabil, murmură Leonora, flatată că fusese pusă pe același plan cu femeia elegantă care pleca.

El se aplecă spre Leonora.

– La bella signora îl vizitează pe englezul faimos. Signor Connor, îl știți.

Leonora ar fi preferat ca suspiciunile ei să nu fie confirmate, deși nu știa de ce o deranja faptul.

– Îl știu, admise ea și observă privirea întrebătoare a italianului.

– A, si! spuse el. Mai mult ca sigur îl cunoașteți, signorina!

– Trebuie să plec, spuse ea privindu-și ceasul de mână. Ați fost amabil că m-ați ajutat, signore, dar i-am spus unchiului meu unde e mașina și se va îngrijora dacă nu voi fi acolo.

– A, si, signorina, înțeleg!

Îi zâmbi în timp ce ieșea pe ușă.

– Mille grazie, signore!

Merse înapoi spre mașină, neștiind ce să creadă despre comportamentul lui Clive la telefon, sigură că fusese cu cineva. El nu prea avea vizitatori și nu știa cine fusese.

Tot gândindu-se se împiedică și căzu în praf. Se zgâriase pe obrazul stâng și-i părea bine că n-o văzuse cineva, când auzi o voce masculină și o mână o ajută să se ridice.

– Mi permetta, signorina!

– Mulțumesc. Îi era rușine că se împiedicase și ar fi vrut s-o înghită pământul.

Tânărul, care încă o ținea de mână, îi scutură rochia de praf și-i observă zgârietura de pe obraz.

– V-ați julit, signorina, spuse el îngrijorat și Leonora îi zâmbi.

– Sunt bine, insistă ea. Pe curând, signore.

Salvatorul ei n-avea mai mult de șaptesprezece sau optsprezece ani, dar o privea cu apreciere.

– Sunteți singură și mergeți pe jos, signorina?

– Nu pentru mult timp, îl asigură Leonora. Unchiul meu vine să mă ia, mi s-a stricat mașina.

– A, si!

– Acum mă simt bine, mulțumesc. Îi era recunoscătoare pentru grija lui, dar ceva în comportamentul lui o împiedica să aibă încredere în el.

– Vă conduc la mașină, signorina, se oferi el, fără să vrea să accepte un refuz și ținând-o de mână să nu fugă. Nu e bine să fiți singură pe drum. Vă voi proteja.

– Dar n-am nevoie de protecție, mulțumesc, negă Leonora ferm și-și trase mâna. Te rog, dă-mi drumul!

– Dar frumoasă domnișoară, sunteți singură! Curând va fi întuneric, și veți fi...

– Îl aud pe unchiul meu cum vine! îl întrerupse Leonora. Așa că nu-ți mai face griji pentru mine. Acum, te rog, dă-mi drumul!

La început, el n-o crezu, dar se auzea o mașină care se apropia. Se trase într-o parte, luând-o cu el.

Ea își dădu seama că nu era mașina unchiului ei, ci una mai scumpă. Se gândi că dacă va cere ajutorul șoferului va cădea din lac în puț.

O vedea, o mașină neagră și șoferul întoarse capul după ea și Leonora îi văzu fața. Mașina frână și ridică un nor de praf și ea strigă:

– Scottie!

El dădu înapoi spre ei. Tânărul o privea îngrijorat, neștiind ce va spune șoferului despre comportarea lui. Scottie coborî încruntat și ea îi zâmbi.

El se apropie și-i luă mâinile.

– Leonora, ce ai pățit? Luă o batistă și i-o puse pe obraz. Credeam că nu ești rănită, spuse el și-l privi suspicios pe tânăr. El...

– Nu, Scottie! se grăbi ea să-l asigure. M-am împiedicat.

– Dar de ce mergi pe jos? întrebă el și-l privi din nou suspicios pe tânăr, care acum părea timid.

– Mi s-a stricat mașina, explică ea, și l-am sunat pe Clive să vină să mă ia.

– Știu, spuse el și ea înțelese cine îl vizitase pe unchiul ei. Mai bine te-ai întoarce cu mine, se hotărî el. Îți reparăm mașina mai târziu.

Se simți rușinată de ușurarea ei când se credea mereu independentă. Era bucuroasă să-l vadă pe Scottie.

– Fii binecuvântat, Scottie. Mă simt tulburată.

– Bineînțeles! Îi puse un braț protector după umeri și se sprijini pe el, în timp ce Scottie se întoarse spre tânăr care râmjea ironic.

Murmură ceva în italiană și Scottie se mânie. Îi răspunse răstit într-o italiană fluentă și tânărul plecă.

Priceperea lui Scottie ar fi surprins-o mai mult dacă nu s-ar fi gândit la clienta misterioasă de la cafenea.

– Vino, spuse Scottie și-i zâmbi încurajator în timp ce o urcă în mașină.

Mașina era un Ferrari. Leonora n-ar fi crezut că Scottie avea așa o mașină.

– Niciodată nu m-am bucurat mai mult să văd pe cineva, se confesă ea în timp ce se întorceau cu viteză.

– Puștanul ăla te-a supărat, nu-i așa? întrebă Scottie.

– Nu știu ce voia să facă, zâmbi ea strâmb. Cred că totuși mai mult lătra decât mușca.

– A remarcat că nu sunt unchiul tău, spuse el și Leonora zâmbi imaginându-și răspunsul lui.

– M-am bucurat foarte mult să te văd, îl asigură ea. Nu mă așteptam să vii tu.

– Unchiul tău spunea că ai rămas în pană.

– Erai cu Clive când am sunat?

– Da. Luă curba cu îndemânare. Venisem să te văd, explică el. Nu erai acolo, dar din fericire nu plecasem când ai sunat și am venit după tine.

– De ce? Scottie, întrebă ea.

Nu că nu voia să-l vadă, dar considerase absența lui ca pe un semn că respecta hotărârea lui Jason Connor, ori ea, ori slujba. Era rezonabil să te aștepți ca el să aleagă postul confortabil. Acum se părea că se răzgândesc și era încântată.

– Știi bine de ce! spuse el și o privi scurt. N-am avut de-a face cu cearta de săptămâna trecută și mi-a fost dor de tine. Am făcut cum a zis Jason o vreme, dar apoi m-am hotărât să nu-l las să-mi strice relația cu tine și te-am căutat.

Ea îl atinse pe mână.

– Mă bucur. Mi-a fost dor de tine. Îl privi printre gene. Știe Ja..., domnul Connor că m-ai căutat? întrebă ea.

– Va ști acum, spuse el. I-am împrumutat mașina să merg până la Rapallo și i-am spus că vin repede. Nu numai că am fost pe la unchiul tău să te văd, dar am plecat după tine. Va crede că l-am părăsit!

– Vai! Îl privi neliniștită. Se va supăra tare.

Scottie ridică din umeri.

– Foarte probabil. A fost nervos în ultimul timp.

Leonora nu comentă, dar îi admiră ușurința de a conduce. Era destul de priceput să fie chiar pilot de curse, doar dacă nu-i lipsea curajul cerut pentru așa ceva. Acum știa cui îi aparținea mașina și-și dădu seama că era chiar mașina pe care ar fi condus-o Jason Connor.

– Nu sunt surprinsă că e mașina domnului Connor și nu a ta, spuse ea zâmbind. Nu ți se potrivea, dar n-am crezut că e a lui.

– A lui Jason, spuse el. Nu trebuie să te rușinezi să-i folosești numele, Leonora.

Ea tresări că el își dăduse seama, dar nu spuse nimic. El zâmbi din nou.

– Nu-mi pot permite o mașină ca asta cu salariul meu, spuse el. Ai dreptate, nu mi se potrivește, mașina asta e de lux!

– A oricui ar fi, îmi pare bine că ai putut veni cu ea să mă salvezi. Sper că nu vei da de necazuri din cauza asta. Se va supăra domnul Connor că ai întârziat?

Scottie zâmbi strâmb.

– Cum ți-am spus, probabil că se va supăra și va întreba unde naiba am fost, dar nu-ți face probleme, nu va obiecta când va afla de ce am întârziat at-ât. Nu fi nedreaptă cu el.

– Sunt nedreaptă? Privea în față și se gândea la frumoasa vizitatoare din cafenea, întrebându-se dacă Scottie știa că vine, sau chiar Jason Connor, dar nu avea curajul să întrebe.

– Nu-l cunoști, insistă Scottie. Regretă cearta cu tine și dacă ai veni iar pe stâncă, te-ar primi cu brațele deschise.

Leonora se îndoi, mai ales că avea o vizitatoare, dar cuvintele lui Scottie îi amintiră cum fusese strânsă de brațele lui Jason Connor și simți că roșește.

– Nu pot să mai vin, Scottie, spuse ea. Mi s-a spus clar să plec acasă și nu mai am curajul să vin pe Isola di Marta.

– Nu-i mai dai o șansă? întrebă el.

– Mă îndoiesc dacă îi pasă dacă vin sau nu, spuse ea, cu pulsul bătându-i în tâmplă. Ai o vizitatoare, Scottie, nu știai?

El o privi.

– De unde ți-a venit ideea asta? întrebă el.

– Era o femeie în cafeneaua de unde am telefonat.

– O femeie?

– Una elegantă. Nu era englezoaică, aș spune, probabil italiancă sau spaniolă și foarte bogată, după hainele ei.

– Veronique Tomaso, spuse Scottie, atât de încet că abia îl auzi.

– Franțuzoaică? ghici ea și el dădu din cap că nu, dar nu-i răspunse.

– Mai bine m-aș grăbi, declară el și acceleră și Leonora îl privi mirată. Dumnezeu știe ce va face Jason dacă ea trece de Lucia! spuse el.

Inima îi bătea cu putere și se întrebă ce dramă va provoca Veronique Tomaso.

– Ce poate face decât să se poarte normal? întrebă Leonora și Scottie râse.

– S-a ascuns pe stâncă special ca să evite lumea, spuse el. Îmi va tăia gâtul că n-am fost acolo s-o opresc pe Veronique.

– Scottie, îmi pare rău! Într-un fel, era vina ei că nu fusese acolo când venise musafira nepoftită, și se simțea vinovată.

Scottie îi zâmbi peste umăr.

– Nu te îngrijora, Leonora. N-aveai de unde să știi cât de mult urăște Jason să-l vadă cineva în starea în care e.

– Dar tu și Lucia îl vedeți. Și eu l-am văzut. Deși presupun că de asta m-a gonit.

– Nu e vorba de asta, negă Scottie ferm. Ți-am spus că te va primi cu brațele deschise, Leonora și așa e, îl cunosc.

– Dar n-are sens, insistă ea. Să vrea să vadă pe cineva pe care abia o cunoaște, ca mine, și să nu vrea să vadă pe cineva cunoscut... Îl privi curioasă. O cunoaște bine pe această Veronique Tomaso?

– Foarte bine, declară Scottie morocănos, și nu aveai cum să nu înțelegi ce voia să spună. Acceleră. De aia nu vrea s-o vadă, vrea să se mărite cu el!

Capitolul 4

În următoarele câteva zile, Leonora fu tentată de câteva ori să meargă cu barca la Isola di Marta, cum îi sugerase Scottie, dar gândindu-se că Veronique Tomaso era acolo, renunță. Era curioasă să afle deznodământul vizitei ei, dar nu voia să fie pusă într-o situație jenantă.

Scottie spusese că Veronique Tomaso voia să se mărite cu Jason Connor, dar nu-i spusese ce simțea Jason Connor, dacă înainte de accident îi plăcuse ideea sau nu. Nu și-l putea imagina pe Jason Connor ca soțul ideal, dar o femeie ca Veronique Tomaso avea probabil standarde diferite de ale ei. Era probabil pregătită să suporte multe, numai să se mărite cu un bărbat cunoscut și atrăgător ca Jason Connor.

Îi spusese doar în treacăt unchiului ei despre musafira de pe stâncă și el ridicase sprâncenele cu înțeles. El n-avea încredere în Jason Connor și nu prea-i mai era simpatic după vizitele Leonorei acolo. El se temea pentru nepoata lui și vedea vizita lui Veronique Tomaso ca pe un mod de a distrage atenția lui Jason Connor de la Leonora.

Leonora se cam aștepta să-l vadă pe Scottie, dar probabil că era ocupat cu vizitatoarea, dacă nu plecase încă. Leonora nu știa ce se întâmpla la vilă.

Aproape că dorea ca Maria să facă o scenă ca să aibă o scuză să meargă pe stâncă din partea lui Roberto, dar Maria era veselă și mulțumită.

Îl văzu pe Roberto pe chei într-o dimineață și se păru că avea un zâmbet viclean. Îi străluceau ochii și ea îl privi suspicioasă.

– Ieri dus pește la Isola di Marta, o informă el și Leonora încercă să răspundă cât mai nonșalant.

Inima îi bătea cu putere fără nici un motiv și suspecta că ceea ce-l mulțumea atât pe Roberto o privea pe ea.

– Da? spuse ea, ca și cum nu prea ar fi interesat-o noutățile.

Dar Roberto știa ce știa.

– Văzut cei doi domni, o informă, signor McLellano și signor Connor. Se opri să se asigure că vorbele lui aveau efect și fu dezamăgit că ea nu arăta interes. Amândoi mi-au zis să-ți spun.

– Da? Era surprinsă și se prefăcu nepăsătoare. Și ce ți-au zis să-mi spui, Roberto?

Își imagina că Scottie îi trimisese un mesaj prin Roberto, dar nu-i venea să creadă că și Jason Connor. Și totuși, Roberto era sigur pe el.

El se căzni să repete mesajul cuvânt cu cuvânt. Trase aer în piept și spuse:

– Domnul McLellano spune te rog spune-i domnișoarei să ne viziteze. Leonora zâmbi.

– Și domnul Connor? întrebă ea mirându-se că e așa de curioasă.

Roberto se concentră.

– Spune-i că mai bine ar veni dracului aici și să mă scoată din mizerie, sau îi rup gâtul! Roberto o privi sperând că ea înțelesese și Leonora râse.

– Mulțumesc, Roberto!

Era evident că Roberto nu știa de ce râdea, dar n-avea ce-i face și ochii îi străluceau. Simțea că plutește. El o privi curios, apoi se încruntă.

– Râzi de mine, signorina? întrebă el.

– Nu, Roberto, nu de tine, îl asigură ea punându-i o mână pe braț. Mesajul domnului Connor m-a făcut să râd. Mulțumesc că mi-ai spus, îți sunt recunoscătoare, tante grazie, Roberto!

Roberto zâmbi.

– Plăcerea e de partea mea, signorina! Își îngustă ochii și o privi curios. Vă duceți să-l vedeți pe domnul? întrebă el.

Leonora ridică din umeri.

– S-ar putea, spuse ea, dar Roberto zâmbea, ca și cum ar fi știut ceva.

– Bine, spuse el și-și luă rămas bun. Întorcându-se pe chei Leonora era sigură că o privea, curios.

– Credeam că nu vrei să mai mergi acolo, remarcă unchiul ei când Leonora îi povesti întâlnirea cu Roberto. De fapt îi povestise doar că amândoi îi trimiseseră câte un mesaj prin Roberto.

– Știu că așa am spus, Clive, dar împrejurările se schimbă și Scottie voia să mă duc atunci când mi s-a stricat mașina.

Clive o privi ridicând o sprânceană.

– Asta a fost acum două zile, remarcă el.

– Știu, dar...

Ridică din umeri.

– Te duci? întrebă el.

Leonora ridică iar din umeri. Știa că vrea să se ducă, dar nu voia să admită.

– Cred că da, spuse ea. Mi-ar plăcea să-l văd pe Scottie.

Clive o privea cu atenție în timp ce ea se concentra să picteze o vază.

– Scottie McLellan pare de treabă, spuse el. E bun, constant...

Leonora zâmbi. Câteodată, Clive era previzibil și voia s-o vadă măritată, deși el era burlac.

– E drăguț, fu ea de acord. Dar tot nu e Scottie al meu, Clive, și nici nu va fi.

Unchiul ei se îndoia.

– Părea îndrăgostit de tine când a venit aici.

– Nu cred, insistă Ledonora. Și oricum, e prea în vârstă pentru mine, nu crezi?

Clive se strâmbă, nevrând să fie de acord. Îi plăcea Scottie și-l privea ca pe un soț potrivit pentru nepoata lui, fără să țină cont de diferența de vârstă.

– N-are mai mult de treizeci și opt de ani. Nu-i cu mult mai în vârstă.

– Cincisprezece ani, spuse Leonora. Cred că e prea mult, Clive, și nu sunt îndrăgostită de Scottie!

– Dar de Connor? întrebă Clive și ea îl privi suspicioasă cum lucra.

– Ce e cu el? întrebă ea.

– Ei bine... N-are mai mult de treizeci și cinci de ani.

– Are treizeci și cinci, după un articol pe care l-am citit, îl informă Leonora. Dar nu văd legătura.

Clive chicoti și o privi provocator.

– Nu?

– Clive...

– Bine, bine... Ridică mâinile murdare de lut. Când te duci acolo?

Leonora termină de pictat vaza, dar nu ridică privirea.

– Cred că în după-amiaza asta, spuse ea.

Soarele cobora când plecă spre chei și Leonora se întrebă dacă e înțelept să plece așa de târziu. Oricum, nu voia să se răzgândească și se gândea să stea puțin, căci barca n-avea lumini de navigație.

Era sigură că n-ar fi primit mesajele acelea prin Roberto dacă femeia misterioasă era încă acolo. Vru să se întoarcă, dar ceva irezistibil o împingea înainte.

Marea era calmă și coasta se vedea frumoasă și liniștită. Priveliștea era romantică și ea se simțea la fel.

Uitând de îndoieli, liniștea o făcea să se simtă bine și era puțin emoționată. Deși își spunea că e o simplă vizită, știa că era mai mult decât atât.

În timp ce traversa golful, avea tot timpul înaintea ochilor fața bronzată și colțuroasă a lui Jason Connor. El o chemase în termeni vehemenți.

Umbrele după-amiezii târzii dădeau Isolei de Marta un aspect mai întunecat și-i era puțin teamă când legă barca. Nu mai era sigură și dacă făceea bine că venise și începu să urce scările.

Se schimbase din rochia de bumbac de zi într-o broderie englezească, deși nu știa ce-i venise să se schimbe. Scottie o văzuse în rochii de bumbac fără mâneci sau în blugi și bluză așa că n-ar fi fost deranjat, iar pentru Jason Connor nu conta. Dar făcuse acest efort, mai ales că era o vizită protocolară, între vecini.

După ce urcă treptele în spirală i se tăie respirația și se opri o clipă să se aranjeze. Cu o mână pe balustrada de piatră și cu cealaltă în șold, observă brusc că era cineva sub un migdal lângă zidul terasei.

Crezu că era Scottie și aproape că-l strigă, dar recunoscu părul blond al lui Jason Connor și chiar înainte ca el să vină spre ea îi crescu pulsul.

Azi nu era desculț, ci cu niște pantofi moi și o cămașă crem cu pantaloni albastru-închis care îi veneau perfect. Zâmbetul lui nu mai era răutăcios, ci îngrijorat și-și lăsă capul pe-o parte, ascultând.

– Leonora?

Vorbea încet și ea își strânse degetele înainte să răspundă.

– Da, domnule Connor.

Simțea că lui nu-i plăcea să-i vorbească formal.

– Mă gândeam că tu ești, spuse el.

Leonora întinse mâna și-l opri, dar el i-o luă într-a lui și-i zâmbi sigur pe el. Am auzit un motor de barcă și am vrut să văd dacă ești tu.

O primise mai amabil decât se așteptase, în ciuda mesajului lui, și era descumpănită. De asemenea, inima ei bătea cu putere și-și amintea că-l mai văzuse doar de trei ori.

– Mă așteptai? întrebă ea și el zâmbi din nou.

– Poate! Răspunsul lui enigmatic îi făcu pulsul să crească și mai mult.

O șoca să-și dea seama ce mult o afecta simpla atingere a mâinii lui și încercă să-și ia ochii de la pieptul bronzat.

– Sper că n-am venit prea târziu, spuse ea și se gândi la femeia elegantă.

N-avea încotro și păși lângă el spre vilă, căci nu-i dăduse drumul la mână și se încredea în ea să-l conducă.

– Niciodată nu e prea târziu, spuse el.

Îl privi cu atenție.

– Mă întrebam dacă sunteți cu cineva, îndrăzni ea.

El o strânse de mână și gura i se crispă.

– Niciodată nu sunt cu cineva, spuse el.

– Fiindcă așa dorești, spuse ea.

Surprinzător, el zâmbi.

– Așa e, spuse el și râse, speriind-o. Dacă ești curioasă în privința lui Veronique, am trimis-o să-și facă bagajele.

– O!

Sinceritatea lui o surprinse, dar cruzimea lui o tulbură. Veronique Tomaso arăta sofisticată și capabilă să-și poarte de grijă, dar Scottie spusese că voia să se mărite cu Jason, și probabil era din motivele obișnuite. Dacă îi păsa de el, fusese rănită de faptul că o alungase cu asprime.

– Mă dezaprobi? întrebă el și Leonorei îi fu teamă că dacă spunea că da, o va trimite la plimbare și pe ea.

– Nu mă privește, spuse ea. La urma urmei, și pe mine m-ai gonit, dar am venit din nou, deși nu sunt sigură că e bine.

– Nu ești sigură? Răspunsul lui era enigmatic și se opri din mers, întorcând capul spre ea. Scottie spune că te-ai zgâriat pe față, spuse el.

Leonora râse amar.

– M-am împiedicat, se confesă ea.

– Erai cu cineva? Se părea că Scottie îi spusese tot și se întreba cât de mult să-i explice. Nici măcar nu-i trecu prin cap să-i spună că n-avea legătură cu el.

– Oamenii m-au ajutat, spuse ea. Cuplul mai în vârstă care m-a ajutat să găsesc un telefon, proprietarul restaurantului și băiatul care m-a ridicat când am căzut.

– Băiat?

Probabil Scottie spusese altceva.

– Avea doar cel mult optsprezece ani.

Zâmbetul lui îi făcu pulsul să crească.

– Un băiat, spuse el. Câți ani ai, Leonora?

– Aproape douăzeci și trei, răspunse ea. De ce?

El zâmbi.

– Vorbeai de parcă ai fi cu mult mai mare. Scottie mi-a spus că te-a necăjit.

Leonora nu spuse nimic, apoi zâmbi.

– Se pare că Scottie ți-a spus totul, spuse ea, și el râse.

– N-a avut încotro, declară el. Eram furios că a întârziat!

– Săracul Scottie. N-a fost vina lui, ci a mea.

– Atunci, poate că trebuia să te cert și pe tine.

– Făcuseși deja asta, îi reaminti ea. De aceea venise Scottie să mă vadă.

– Așa deci. Tăcură, apoi el îi zâmbi. Te mai ustură fața? întrebă el.

– Puțin. Acum aproape s-a vindecat, a fost doar o zgârietură.

– Bine! Scottie spune că ești frumoasă, nu vreau să pățești ceva până te voi putea vedea. Îmi pare bine că ai venit, Leonora , spuse el și ea simți un nod în gât.

– Roberto mi-a transmis mesajele voastre, ale tale și ale lui Scottie. Am crezut că e mai bine să vin.

– Fiindcă te-a chemat Scottie, sau fiindcă te-am chemat eu? întrebă el și ea avu senzația că îi păsa.

– Cred că din cauza ta, spuse ea. Mesajul părea prea trist ca să-l ignor.

El zâmbi.

– Nu-mi aduc aminte exact ce am spus.

– Roberto mi-a spus cuvânt cu cuvânt. Îi spuse și lui.

Jason râse tare și păru total schimbat.

Părea un om diferit, care nu crezuse că poate fi și vedea de ce femeile îl găseau irezistibil; i se încălzise inima ascultându-l. Ochii ei străluceau.

Dar el redeveni serios.

– Bănuiesc că ai venit fiindcă Scottie era trist că nu te-a mai văzut, spuse el.

– Am venit și pentru Scottie, recunoscu ea și el o privi puțin încruntat.

– Și pentru mai cine? întrebă el.

Era tentată să admită că mesajul lui o intrigase mai mult decât cel al lui Scottie.

– Îmi place aici, spuse ea. Nu pot explica de ce, doar că e atât de frumos, mai ales la ora asta. Ca un castel din povești.

– Pentru mine nu e, declară el aspru. Pentru mine e doar întuneric. O insulă fortificată, un Alcatraz în miniatură.

Leonora tăcu și nu-și găsea cuvintele. El nu dorea milă, și își înghiți cuvintele.

– Nu trebuie să fie o închisoare, spuse ea. Doar dacă așa vrei.

– Ha! Râsul lui era amar și o strânse tare de mână. Deci ești și filosoafă. Mă uimești, micuță domnișoară Jackson. Mulțumesc pentru sfaturi.

Leonora se simțea ca și cum ar fi lovit-o. Se simțea rănită și vulnerabilă și încercă să-și elibereze mâna. Era evident că nu trebuia să vină. Nu trebuia să-i pese de mesajul lui, căci era inevitabil să se termine așa. O durea mai ales că o păcălise în primele clipe că acum va fi altfel, când de fapt nu se schimbase nimic.

– Nu-ți dădeam sfaturi, spuse ea cu răceală gata să izbucnească în plâns. Trebuia să știu că nu trebuia să vin. Înghiți în sec și-și împreună mâinile. Transmite-i salutări lui Scottie și spune-i că-l voi întâlni zilele astea.

– Leonora!

Jason întinse o mână, căutând-o, dar ea îl evită. Dar apoi se gândi că nu-l putea lăsa acolo. Probabil știa cam pe unde era, dar nu cu precizie și nu putea să-l lase să bâjbâie.

Cel puțin îi putea pune mâna pe zid, ca să poată să ajungă în casă. Dar când îi prinse mâna, el o îmbrățișă.

– Te rog... Încerca să se elibereze, dar el n-o lăsa.

– Dacă te rog în genunchi, rămâi? întrebă Jason, și Leonora ezită, mușcându-și buza. Era dificil să reziste și nu știa ce să facă.

Își dădu seama că nu vrea să plece.

– Nu știu...

Poate că vocea ei îi dădu impresia că era doar capricioasă.

– Atunci pleacă și fii blestemată! declară el. N-am căzut în genunchi în fața nici unei femei și nu văd de ce aș începe cu tine. Fă cum vrei.

Îi dădu drumul și întinse mâinile în față, înjurând când se împiedică. Mâinile lui căutau zidul și Leonora nu mai rezistă și se duse lângă el.

Îi luă brațul și-i simți mușchii tari.

– A fost idea ta să cazi în genunchi.

El nu spuse nimic, dar arăta încăpățânat și mânios în timp ce-l ghida.

– Vreau să stau, spuse ea. Și nu trebuie să cazi în genunchi.

– Ce-ți pasă de mine! spuse el, presupunând că-l simpatiza.

– Nu-mi pasă, spuse ea. Vreau să-l văd pe Scottie și nu văd de ce m-ai goni.

O clipă, crezu că își va pierde cumpătul, dar el râse. Era un râs mai degrabă ironic, dar râdea, și ea zâmbi.

– Ești în siguranță deocamdată, spuse el.

Capitolul 5

În curând, vizitele ei la Isola di Marta deveniră ceva obișnuit și Leonora nu mai aștepta ca Roberto să-i ceară să ducă ceva. Nu mai încerca să se convingă că Scottie era motivul principal de a se duce acolo, dar spera ca unchiul ei și Scottie să continue să creadă asta.

Sentimentele ei pentru Jason Connor o puneau în încurcătură, căci nu voia să-și piardă controlul. Nu se îndoia că fusese mereu arogant și dominator, dar combinate cu vulnerabilitatea lui, aceste calități îl făceau imprevizibil.

Știa că voia să petreacă mai mult timp cu el chiar dacă o tachina fără milă, câteodată cu cruzime. Jason nu mai încercase s-o sărute, și era mulțumită.

Unchiul ei nu comenta vizitele dese pe stâncă, doar își ridica o sprânceană când anunța că pleacă și câteodată se întreba dacă îl mai considera pe Scottie soțul ideal pentru ea. Nu mai deschisese subiectul și nu știa dacă vizitele ei dese îl satisfăceau.

Scottie era politicos și atent ca întotdeauna, și-i plăcea de el, dar nu simțea vreo emoție mai puternică. Scottie era doar un om de încredere pe care se putea baza.

Soarele era fierbinte și respiră adânc când ajunse în vârful scărilor și privi terasa. Nevăzând capul blond, fu dezamăgită și se încruntă. Poate că era prostesc, dar conta să-l vadă pe Jason mai mult decât admitea.

Petele de umbră de sub copacii de pe margine făceau ca pavajul de piatră să pară pestriț și trandafirii miroseau în aerul cald, cu florile lor purpurii și albe mișcându-se în briza care răcorea mereu locul acela înalt.

Era o priveliște idilică și-i plăcea să stea lângă zidul până la brâu privind coasta sau marea care strălucea albastră în soarele luminos.

Nu se sătura de privit și-și dorea mereu ca Jason să poată vedea și aprecia această frumusețe. Pentru el, Isola di Marta era o insulă întunecată pe care se ascundea.

De câteva ori încercase să-l convingă să meargă cu mașina cu Scottie, dar el insista că nu se simte bine să conducă altcineva. Leonora bănuia că nu voia să fie recunoscut. Nu-i plăcea ca oamenilor să le fie milă de el și se supăra pe ea sau pe Scottie dacă bănuia așa ceva.

Era atât de preocupată de gândurile ei că nu auzi când cineva se apropie din spate și tresări când o mână i se puse pe umăr. Apoi râse și-și frecă obrazul de mâna de pe umăr înainte să se întoarcă.

– Bună, Jason, spuse ea întorcându-se. Visam și nu...

Își mușcă buza de jos când văzu fața lui Scottie și supărarea din ochii lui pentru greșeala ei.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, Leonora, spuse el.

– Nu-s dezamăgită, credeam că...

– Jason se odihnește, spuse Scottie blând, dar dezaprobator de rece. Răceala din partea lui Scottie era ceva cu care nu era obișnuită, care o sperie și o surprinse.

– Se simte bine?

Grija ei nu-l îmbună pe Scottie.

– Se simte bine, spuse Scottie. Dar va avea o ședință lungă cu sir Basil Thorpe în după-amiaza asta și are nevoie să se odihnească dimineața.

– Sir Basil Thorpe? Leonora îl privi îngrijorată. Oftalmologul chirurg? Îl vede pe Jason ca să...

– Da, fu Scottie de acord. E în Genova și-l duc pe Jason acolo azi după-amiază pentru niște teste.

Leonora tăcu, cu gândurile învălmășite de speranță și îngrijorare. Bineînțeles că ar fi fost minunat dacă Jason își recăpăta vederea, dar poate nu mai voia s-o vadă după aceea. Sănătos, Jason Connor aparținea lumii expansive, nu unei stânci mici și însorite la Mediterana.

Se sprijni de zidul de piatră, privind marea strălucitoare și stâncile pe care stăteau.

– E nerăbdător? întrebă ea.

– E îngrozit, spuse el blând.

– E normal, spuse Leonora. Deși nu-mi pot închipui ca un bărbat ca Jason să se teamă de ceva.

Scottie scutură din cap.

– Nu-l denigrez. Dar operația asta cere mult curaj chiar și pentru un bărbat ca Jason, e ceva dificil și el știe.

– Operație? Inima îi bătea cu putere și simți o răcoare în capul pieptului. Ar fi trebuit să știe că e nevoie de o operație ca să-și recapete vederea, dar nu credea că va fi așa de curând. Acum părea iminentă și ei nu-i plăcea.

Scottie o observa cu atenție, ca și cum ar fi bănuit ce gândea.

– Ți-am spus că sunt șanse să-și recapete vederea, spuse el. Sir Basil Thorpe e omul potrivit, dar... Ridică din umeri, ceea ce nu prea făcea de obicei și Leonora îl privi îngrijorată.

– Și lui Jason îi e teamă că operația nu va reuși? ghici ea cu palmele împreunate a rugăciune. O, Scottie, trebuie să reușească.

– Va reuși, o asigură Scottie sigur de el.

– Bietul Jason.

Simți privirea lui Scottie asupra ei.

– Îți pasă mult de el, spuse Scottie privind-o cu reproș.

– Bineînțeles că îmi pasă, ție nu?

– Bineînțeles, dar nu ca tine!

Căută cuvinte, dându-și seama că devotamentul lui Scottie pentru ea era mai adânc decât crezuse. Era gelos pe grija ei pentru Jason și i-o arăta. Ochii lui căprui aveau o expresie pe care n-o mai văzuse, iar fața lui era serioasă și distantă.

– Cred că m-am înșelat. Credeam că pe mine vii să mă vezi.

– O, Scottie, nu te-ai înșelat. Vin mereu să te văd. Pentru tine am revenit după prima vizită, știi doar.

– Credeam că știu asta. Dar asta a fost înainte să te înțelegi cu Jason!

– Dar lui Jason îi place să discute cu mine, insistă Leonora.

Dacă se certa cu Scottie, cum putea să mai vină pe stâncă? Cum să nu-l bag în seamă, Scottie? N-ar fi numai grosolan, ci și crud, și oricum, e casa lui.

Scottie se lăsă convins.

– Și nu te îndrăgostești de el ca celelalte? întrebă el.

O duru menționarea celorlalte, dar nu lăsă să se vadă.

– Bineînțeles că nu! râse ea încercând să se convingă singură. Ai încredere că am minte, Scottie! M-aș alătura eu unui harem?

– Sper că ai minte, spuse Scottie zâmbind și-și puse un braț pe umerii ei mai posesiv ca altădată. De ce nu intri să vorbim? sugeră el. Nu prea te prind singură; fără Jason ar fi ca pe vremuri.

Lucia le aduse limonadă de la gheață și se așezară în camera de lângă bucătărie și vorbiră. Scottie vorbea mai mult, vorbind de vechea lui casă și cum dorea să se întoarcă și să se stabilească acolo. Sorbi din limonadă, privind-o, apoi puse paharul jos.

– Ți-ar plăcea Scoția, Leonora, spuse el.

– Sunt sigură că mi-ar plăcea, fu ea de acord și rămase atentă, căci simțea că ceva neobișnuit se va

întâmpla. Râse nervos. E ciudat, spuse ea, am venit până în Italia și totuși n-am fost niciodată în Scoția, care era lângă noi.

– Se mai întâmplă, spuse Scottie, să nu apreciezi ce e sub nasul tău până când nu mai e acolo.

– Regreți că ai plecat? întrebă Leonora, și el își privi mâinile împreunate între genunchi.

– Nu, spuse el. Dar în ultimul timp simt că aș dori să mă întorc. Am văzut multe locuri de când sunt cu Jason și mi-a plăcut, nu neg, dar... Ridică din umeri. Lucrurile se schimbă, oamenii se schimbă și alte lucruri contează acum.

Leonora se gândi la bărbatul cu care el fusese atâta timp.

– Doar nu vrei să-l părăsești pe Jason acum? întrebă ea și Scottie păru nesigur înainte să dea din cap că nu.

– Nu știu, spuse el și oftă. De fapt, n-are nevoie de mine, știi, Leonora. Își căuta cuvintele ca să-i spună ce simțea și-i venea greu. Are nevoie de cineva, dar nu e nevoie să fiu eu!

– Ba da, Scottie. Ochii ei căprui aveau o strălucire de reproș și care trăda lacrimile la gândul la Jason fără Scottie, mai ales într-un asemenea moment. Nu poți pleca acum, când are atâtea de înfruntat! Nu poți, Scottie!

El se gândi o clipă și ea își ținu răsuflarea, întrebându-se cum de se putea gândi măcar să-l părăsească pe Jason când avea mai multă nevoie de el. Parcă nu era Scottie și atitudinea lui nu numai că o încurca, dar o supăra.

– Cred că nu, fu el de acord în cele din urmă. Aștept să se opereze. După asta, dacă revine la normal, nu va mai avea nevoie de nici unul din noi, va fi din nou Jason Connor!

Leonora își privi mâinile și afirmativ dădu din cap, recunoscând adevărul.

– Da, îmi dau seama, spuse ea. Cel puțin e adevărat în privința mea, cu tine s-a obișnuit atât de mult că probabil nu te va lăsa așa de ușor să pleci.

Scottie tăcea, cu mâinile împreunate, privindu-le.

– Am o slujbă care mă așteaptă, spuse el și o privi să vadă dacă e interesată.

Văzând-o curioasă, continuă :

– Un văr de-al meu și cu mine suntem coproprietari ai unui service auto lângă Oban. Deocamdată îl conduce singur, eu sunt partener doar cu numele. M-am gândit să mă întroc și să mă stabilesc acolo.

– Scottie, e o idee drăguță! Se abținu să-l încurajeze prea mult,căci inima îi bătea cu putere și avea o senzație stranie că toate astea o priveau cumva.

Scottie o privi iute, apoi ochii lui căpătară o expresie pe care ea preferă s-o evite.

– Crezi că e o idee bună?

Leonora ezită.

– Cred că ar trebui să stai cu Jason până după operație, spuse ea.

– Și apoi?

Părea curios, și pentru prima dată de când îl cunoștea îi venea greu să creadă că e atât de în vârstă față de ea. Părea atât de vulnerabil, ca și cum i-ar fi căutat sprijinul în ceva ce voia să facă, dar nu era sigur dacă e bine sau nu.

– După aceea, dacă tot mai vrei să te întorci, de ce să nu te duci la vărul tău? La urma urmei, asta știi cel mai bine, nu-i așa, Scottie? Mașinile sunt viața ta.

O privi și spuse:

– Nu toată viața mea, Leonora, spuse el. Nu de când te cunosc pe tine.

Gândurile Leonorei o luară razna. Se simțea prinsă în capcană, și asta nu era reacția firească a unei tinere gata să fie cerută în căsătorie, mai mult ca sigur asta avea să facă Scottie.

– Scottie... începu ea, dar el ridică o palmă și zâmbi.

– Lasă-mă să termin, o rugă el, până nu-mi pierd curajul!

Stătea în fața lui, cu inima bătându-i nebunește și dorindu-și ca Lucia, sau chiar Jason, să intre înainte ca cererea să fie făcută, ca să nu fie nevoită să răspundă acum. El era concentrat.

– Vreau să fii soția mea, Leonora, spuse el în cele din urmă.

În liniștea care urmă, capul Leonorei fu năpădit de atâtea idei încât îi fu greu să răspundă. Un răspuns care să nu rănească prea mult.

– Nu pot, Scottie, spuse ea blând. Nu pot să mă mărit cu tine. Îl luă de mâinile împreunate. Îmi pare rău, adăugă ea în șoaptă.

– Vai! Cuvântul scurt, expresiv, spunea totul și Leonorei aproape că-i veni să plângă.

Se aplecă, abia ajungând la el, cu ochii mari, neliniștiți și strălucitori de emoție. Îi putea oferi afecțiune, prietenie, orice în afară de ceea ce-și dorea el și nu se putea preface că o simte pentru el. Își puse degetele pe mâinile lui puternice și-i privi fața dezamăgită.

– O, Scottie, spuse ea blând, aș vrea să fi putut spune că te iubesc! Îmi place mult de tine și... Își

scutură capul, mușcându-și buza disperată că nu găsea cuvinte să-i spună ce rău îi părea. Aș fi vrut să pot! șopti ea.

După câteva clipe el o privi cu o urmă din vechiul zâmbet familiar, cu colțul ochilor încrețit.

– Ești foarte drăguță, spuse el. Dar ești atât de tânără încât n-ar fi trebuit să mă aștept la alt răspuns și-mi pare rău că te-am pus într-o situație în care... Ridică din umeri disperat și ea simți lacrimi în ochi. Te iubesc atât de mult, spuse el simplu. Speram și eu, asta e tot.

Leonora se ridică de pe scaun și el îi luă mâinile și-i sărută ușor degetele.

– Vrei să nu mai vin? întrebă ea.

– O nu, nu face asta! o rugă el. Măcar să te văd din când în când. Dacă... O privi. Dacă mai vrei să vii.

– Vreau. Îi întâlni privirea și ceea ce văzu îi spuse că interpretase greșit dorința ei de a mai veni. Vei avea nevoie de ajutor s-o scoți la capăt cu Jason când e dificil, spuse ea.

Scottie o privi, apoi duse mâinile ei la gură și le sărută.

– Cred că va avea nevoie curând de tine la fel de mult cât are nevoie de mine. Îl vei ajuta.

– Scottie?

Se întoarseră repede, ca și cum s-ar fi simțit vinovați și Leonora se îndepărtă de scaunul lui. Îi trecu prin minte că dacă Jason ar fi venit mai devreme, ar fi scăpat-o de situația dificilă. El stătea în pragul ușii și Leonora fu sigură că prinsese ultimele cuvinte ale conversației.

– Sunt aici, spuse Scottie.

– Singur?

– Nu. Leonora e aici, cu mine.

– A! Se întoarse cu fața spre ea, adulmecând. Trebuia să știu că tu ești, Leonora! Lași o urmă de parfum că până și un orb te poate găsi!

El întinse o mână și ea i-o luă fără ezitare, încercând să ignore încruntarea de pe fața lui Scottie când văzu familiaritatea gestului. Pulsul îi crescu atunci când degetele lui le strânseră pe ale ei.

– Credeam că te odihnești, spuse ea. Scottie spunea că vei fi obosit după ce te va vedea sir Basil Thorpe.

Sprâncenele blonde ale lui Jason se încruntară.

– Somnul de ziuă e pentru copii și bătrâne! răspunse el aspru. Iar Scottie vorbește prea mult.

– Scottie știa că mă interesează, răspunse ea aproape la fel de aspru. Nu mai fi așa sensibil, Jason, nu mi-e milă de tine.

– Fir-ai... Râse brusc și-și scutură capul ca și cum ar fi vrut să alunge niște gânduri. Mă bucur să aud asta, spuse el. Povestea asta e pusă la cale ca să-mi ridice moralul, dar bătrânul Thorpe știe ce face.

– E un om bun, spuse Leonora.

– Ei bine, are nevoie să fie!

Arăta ca și cum ar fi dormit, cu părul blond ciufulit și cămașa descheiată.

Nu purta pantofi, stătea desculț în centrul camerei mici, arătând seducător.

Putea fi arogant și plin de sine, chiar și orb, iar Leonora simți cum îi crește pulsul din cauza magnetismului său masculin. Îl privi.

– Ar trebui să te odihnești mai des, spuse ea, rezistând tentației de a-i da părul pe spate. Ai nevoie de mai multă odihnă, Jason.

– N-am nevoie de o infirmieră, răspunse el. Și cred că nici n-ai vârsta cerută. Pentru Dumnezeu, nu te agita, Leonora!

Ea voia să se răzbune, dar își scutură capul și doar Scottie văzu că ochii îi scăpărau de mânie.

– Nu mă agit. Încerc doar să fiu înțeleaptă.

– Sunt eu destul de înțelept, spuse el și zâmbi strâmb. Nu mi te pot imagina ca pe un înger al îndurării. Arăți așa?

Leonora îi aruncă o privire lui Scottie.

Ce să răspund? părea să-l întrebe și se înfioră când Jason îi atinse obrazul.

– Câteodată îmi doresc să știu cum arăți. Mă intrigi! Scottie te descrie ca pe o frumusețe, dar bănuiesc că e subiectiv. Nu pot să ghicesc dacă te-aș considera frumoasă și asta mă înnebunește!

Leonora râse cam nesigură și încercă în van să-și potolească inima în timp ce el îi contura buzele. Știa că Scottie îi privea și nu-i plăcea.

– Ar trebui să știi cum sunt, spuse ea. M-am jenat teribil când m-ai pipăit prima oară.

Jason dădu din cap zâmbind, ca și cum și-ar fi amintit și nu regreta nimic.

– Asta am făcut, admise el. Dar nu e deloc același lucru. Știu ce simți. Degetele lui încă îi mângâiau gura și Leonora văzu cu coada ochiului că Scottie se enervase. Ești fină și caldă și feminină, dar nu știu cum arăți!

– N-am cum să te ajut. Aș fi vrut să pot.

– Acum ești iar un înger al îndurării, spuse el și râse aspru. Îmi place mai mult când ne certăm, e mai distractiv.

– Poate pentru tine, nu pentru Leonora, interveni Scottie. Ești un diavol egoist, Jason.

Leonora nu-l mai auzise vorbindu-i lui Jason atât de aspru și se rugă ca Scottie să nu plece mai devreme. Nu știuse cât de adânci erau sentimentele lui până astăzi și se condamna, măcar parțial, pentru că iscase o situație care amenința să scape de sub control.

– Nu te-a deranjat până acum, spuse Jason, șocat de intervenția lui Scottie. Credeam că te-ai obișnuit cu defectele mele!

Scottie fierbea, dar firea lui bună și privirea Leonorei, avură câștig de cauză și ridică din umeri.

– Unul din defecte e că nu dormi destul, spuse el. Aș fi vrut să te fi trezit mai târziu.

– Pentru Dumnezeu! Jason dădu din mână și o luă pe Leonora cu el de-a curmezișul camerei până când dădu de un fotoliu. Dă-mi ceva de băut, Leonora, vrei? spuse el și se așeză. Am gura uscată.

– Jason...

– Nu-mi ține predici! Dă-mi ceva de băut!

Ea nu voise să-i țină predici, doar voise să-i spună să-i ceară mai politicos.

– Nu voiam să fac asta, spuse ea. Voiam doar să-ți sugerez să-mi spui te rog!

El își întoarse ochelarii spre ea, apoi râse.

– Așa deci, spuse el. Nu-ți convine să ți se poruncească?

– Prefer să mi se ceară, răspunse Leonora, și el râse din nou.

– Bine, micuță domnișoară Demnitate, spuse el. Te rog, dă-mi ceva de băut.

– Bineînțeles! Merse la tava cu pahare și o carafă cu suc rece de lămâie.

– Limonadă? întrebă ea cu carafa în mână, și el dădu din cap că da.

Probabil că lui Scottie nu-i plăcea să-l servească pe șeful lui deoarece îi luă paharul de limonadă din mână și i-l duse lui Jason.

– Sunt plătit să te servesc. Leonora nu e!

Jason luă băutura din mâna lui și se încruntă, șocat de cuvintele lui.

– La dracu', Scottie, ce ai? întrebă el și râse. După cum te comporți, dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș crede că te-ai îndrăgostit!

Fu o tăcere lungă și Jason n-avea cum să vadă privirile schimbate de cei doi. Bău din pahar și nu-l puse jos până nu-l goli.

– Și dacă aș fi? întrebă brusc Scottie și-l privi, dar Jason nu știa ce voia să răspundă. Îndrăgostit, îi aminti Scottie.

Și Leonora îl privea pe Jason și inima îi bătea cu putere în timp ce încerca să interpreteze expresiile trecătoare de pe fața lui. Ar fi vrut ca Scottie să nu deschidă subiectul.

Apoi Jason zâmbi.

– Aș spune că ești un prost, ticălos bătrân, declară el, neluându-l în serios.

Buzele lui Scottie se strânseră.

– Ai afirmat că ești îndrăgostit destul de des. Deci vorbești din experiență.

Jason se încruntă, și mai încurcat, ca și cum și-ar fi dat seama în cele din urmă că Scottie e serios.

– Așa e. Îți amintesc că mi-ai spus aceleași cuvinte.

Scottie se mâniase și Leonora se sperie; merse lângă el și-i puse mâna pe braț.

– Te rog! șopti ea și el o privi câteva secunde înainte să dea din cap.

Era acum mai degrabă rănit decât mânios și ridică din umeri.

– Poate că ai dreptate! spuse el.

Capitolul 6

Poate după felul cum se purta, poate deoarece spusese atât de puține despre ultima ei vizită la Isola di Marta, Clive bănuia că ceva nu e în regulă. N-ar fi interogat-o despre vizita ei, nu obișnuia, dar o privea mereu și nu fu surprinsă când îi puse o întrebare.

– E totul O.K., la vilă?

Inima îi bătea să-i spargă pieptul când răspunse că Scottie o ceruse de nevastă și că-l refuzase. Știa că unchiul ei va fi dezamăgit.

O dată sau de două ori, când Scottie avusese timp liber, îi vizitase la magazin și se înțelesese foarte bine cu unchiul ei. Clive nu ascundea că-l considera soțul ideal pentru orice fată, mai ales pentru Leonora.

– Toți sunt bine, spuse ea, alegându-și cu grijă cuvintele. Deși au fost unele probleme ieri.

– Întreb doar pentru că ieri când l-am vizitat pe Giuseppe în legătură cu transportul, cred că l-am văzut pe Jason Connor în mașină cu Scottie. Credeam că stă în casă.

– Așa face de obicei, spuse ea și se întrebă cât știa deja de la Scottie despre problemele lui Jason. N-a avut încotro de data asta, avea consultație la sir Basil Thorpe în Genova.

– În Genova? Era evident că nu știa.

Dădu din cap.

– Se pare că a venit aici pentru vreo conferință și l-a consultat pe Jason. Cred că e un fan al lui Jason.

Expresia lui Clive confirmă importanța bărbatului despre care era vorba, și era evident impresionat că lui Jason i se făcuse o asemenea onoare.

– Thorpe, zici? întrebă el. Ei bine, e pe mâini bune!

– Așa crede și Scottie, spuse Leonora și-și trădă neliniștea prin tonul vocii, iar Clive o privi cu o sprânceană ridicată.

– Tu nu? întrebă el.

– Ba da, bineînțeles. Știu că sir Basil e foarte bun și dacă Jason trebuie să facă o operație pentru a-și recăpăta vederea, e mai bine să-l opereze sir Basil decât altcineva.

– Dar șansele ca operația să reușească, nu sunt așa de mari, spuse Clive, privind-o cu ochii lui cenușii. Cam 50%, așa am citit undeva.

– E un risc înfiorător, spuse Leonora.

– Dar îmi imaginez că nu va accepta cu ușurință să stea la pat. Are noroc cu sir Basil Thorpe, e cel mai bun!

– Parcă l-ai cita pe Scottie, spuse ea.

– Mereu spuneam că Scottie gândește bine, spuse Clive și râse. Cred că e ocupat, nu-i așa? Cu Connor întrebându-se dacă va mai vedea din nou. Trebuie să fie greu pentru sărmanul drac împielițat.

Leonora luă un măr de pe farfuria cu fructe și-l privi, căutându-și cuvintele.

– De fapt, Scottie spune că vrea să-l părăsească pe Jason, spuse ea și fu surprinsă să-l vadă pe unchiul ei dând din cap aprobator, fără să fie mirat.

– Bănuiam eu după ce a spus când a fost aici, zise el și Leonora se miră că nu ghicise și ea. Ce va face apoi? întrebă el.

Nici un cuvânt despre plecarea lui tocmai când Jason avea mai mare nevoie de el, observă ea și pentru prima dată în viața ei nu-și mai simpatiză unchiul.

– Va sta cu Jason până după operație, spuse ea. Are un service împreună cu un văr de-al lui în Scoția și va participa la conducerea lui.

Clive o studia, dar ea își concentra atenția să taie mărul în două.

– Tu l-ai convins să mai stea? întrebă el.

Era evident că era mai mult decât simplă curiozitate în întrebare și nu prea voia să răspundă.

– Cred că da, într-un fel, admise Leonora. Nu părea cinstit să-l părăsească atunci când are nevoie de mai mult sprijin.

– Vorbești de parcă și tu l-ai sprijini, sugeră Clive, dar ea nu răspunse. Ce l-a făcut pe Scottie să se hotărască să plece așa brusc, după atâția ani de când e cu el? S-au certat?

– Nu chiar, negă ea. Cred că Scottie vrea să se stabilească undeva, bineînțeles, acasă.

Unchiul ei zâmbi.

– Așa te-ai împrietenit cu el, nu-i așa? L-ai ascultat când vorbea despre țara lui, dar credeam că e cam tânăr să se stabilească undeva.

– Cred că mai mult ideea de a sta într-un loc îl atrage, spuse ea și unchiul ei râse.

– Da, spuse el. Cred că s-a săturat să străbată lumea și să trăiască în stilul lui Connor. Ochii lui cenușii o priviră. Vrea să-și ia și o soție când se va stabili? întrebă el și Leonora dădu din cap că da. Pe tine?

Leonora se juca distrată cu jumătatea de măr pe care abia o atinsese și nu-l privi.

– Se gândea la mine. M-a cerut de soție.

Clive era satisfăcut.

– A! spuse el. Știam că va deschide subiectul. Mi-a vorbit despre asta, îi explică el când o văzu tresărind. Știa că-ți sunt ruda cea mai apropiată și și-a dezvăluit intențiile înainte să-ți spună ție. Deși cred că știai cum stă problema.

Leonora dădu grăbită din cap că nu, poate prea grăbită, căci știuse că Scottie era mai mult decât prietenos cu ea.

– Presupun că știam, admise ea. Dar m-a surprins.

– Și? Privirea lui nerăbdătoare o făcu să se simtă vinovată.

– I-am spus că nu pot să mă mărit cu el.

– Că nu poți?

În timp ce el o privea, Leonora simțea roșeața colorându-i obrajii, deși își spunea că nu e nevoie să-i spună lui Clive motivele ei. Nu era sigură că va înțelege.

– Nu puteam, repetă ea și el își scutură capul.

– Leo, scumpo, spuse el, sper că nu ai refuzat un bărbat statornic ca Scottie McLellan pentru că ești îndrăgostită de Jason Connor?

– De ce crezi că e din cauza lui Jason? exclamă Leonora, aruncând mărul pe jumătate mâncat, strâmbându-se. Ești la fel de rău ca Scottie!

Clive nu fu impresionat de spectacolul pe care îl dădea și ridică o sprânceană întrebătoare.

– Ei bine, am dreptate?

– Nu, bineînțeles că n-ai dreptate! negă ea sălbatic. Asta e o prostie! Dacă Jason se va întoarce aici după ce-și va recăpăta vederea, voi fi foarte surprinsă; mă îndoiesc că-l voi mai vedea.

– Și dacă nu și-o recapătă? întrebă Clive.

Leonora își mușcă buza.

– Dacă nu și-o recapătă, nu știu ce va face.

– Atunci, dacă nu e din cauza lui Connor, de ce ai refuzat să te măriți cu Scottie?

– Fiindcă nu-l iubesc, spuse ea și Clive își scutură capul disperat.

– Leo, scumpo, ai o părere foarte romantică despre căsătorie.

– Poate, recunoscu ea. Dar sunt romantică! Îl privi cu înțeles, vrând să-și impună punctul de vedere. Fiindcă tot veni vorba de căsătorie, Clive, de ce nu te însori?

Păru surprins, ca și cum nu s-ar mai fi gândit la întrebarea asta, apoi ridică din umeri.

– Cred că n-am întâlnit pe nimeni cu care să simt că mi-aș fi petrecut restul vieții, admise el și Leonora zâmbi.

– Exact. Ți-ai răspuns la propria întrebare de ce n-am acceptat cererea lui Scottie! Îmi place de el, țin la el, dar nu mă imaginez petrecându-mi restul vieții cu el, asta e!

Clive nu voia să renunțe așa de ușor.

– Dar pentru un bărbat e altfel, insistă el. Cine va avea grijă de tine dacă mor mâine?

– Lăsând la o parte faptul că nu prea e probabil la vârsta ta, îi spuse Leonora zâmbind, sunt capabilă să-mi port de grijă. Am destul timp să-mi găsesc pe cineva cu care să am curajul să-mi petrec restul vieții!

Clive curăță o piersică.

– Să nu fie Jason Connor, murmură el și mușcă din fruct, dar Leonora pretinse că nu-l auzise.

*

* *

Nesigură dacă să mai viziteze Isola di Marta, Leonora se gândi mult înainte să plece și, în timp ce traversa golful, se gândi de câteva ori să se întoarcă. Dar stânca înaltă o vrăjea și urcă din nou scările de piatră.

Părea să nu fie nimeni pe terasă când ajunse sus și se opri ca de obicei să-și tragă răsuflarea, așezându-se pe zidul împrejmuitor la umbra unei mimoze și inspirând aerul parfumat de trandafiri și garoafe. Era ceva în grădinile acestui paradis stâncos care-i provoca o reacție și recunoscu fără ezitare că ar fi dus dorul acestui loc la fel de mult ca locuitorilor lui dacă nu i s-ar mai fi permis accesul aici.

După câteva minute merse în bucătărie ca de obicei și se salută cu Lucia. Menajera era mai puțin veselă ca de obicei și Leonora o privi curioasă.

– Ceva nu merge bine, Lucia? întrebă ea și femeia ridică din umeri, disperată că nu-și înțelege patronul.

– Mă bucur că ai venit, signorina, spuse Lucia. Signor Scottie nu e aici și signor Connor, dio mio! Își ridică brațele la cer.

Inima Leonorei bătea cu putere în timp ce se gândea la ce-i spusese Lucia și o privi neliniștită.

– Ce s-a întâmplat cu signor Connor? întrebă ea și-și puse mâinile pe umerii Luciei. Ce se întâmplă, Lucia?

– Bea! spuse Lucia, desfăcându-și brațele a neajutorare. Și nu e bine să bea atât de mult. Dar, dio mio, cum bea, signorina! Deja i-am dus altă sticlă de orzo!

Leonora se încruntă, neștiind ce să facă, nefiind măcar sigură dacă avea dreptul să facă ceva. Fără sprijinul lui Scottie, era ca și cum ar fi bărbierit un leu în vizuina lui, să-l convingă pe Jason să nu mai bea, dar simțea că trebuie să facă ceva.

Își mușcă buza îngrijorată, iar inima îi bătea emoționată în timp ce se gândea să meargă la Jason.

– Nu pot face nimic să-l opresc, signorina, spuse Lucia. Am încercat și el... Nu înțeleg ce spune, dar sigur înjură.

Leonora își închipuia că înjura dacă sărmana Lucia încercase să-l împiedice pe Jason să facă ceva ce-și pusese în minte și se întrebă cât succes ar fi avut ea. Privi pragul boltit care dădea în casă și-și linse buzele.

– Unde e? întrebă Leonora și Lucia ridică din umeri, mulțumită că altcineva își asuma responsabilitatea.

– În salon, signorina.

Leonora ezită, apoi intră în interiorul vilei cu inima bătându-i cu putere și picioarele moi.

Sufrageria era cea mai frumoasă cameră pe care Leonora o văzuse vreodată, dar nu se opri s-o admire.

Avea un tavan înalt, arcuit și decorat cu cornișe sculptate care-i dădeau o imagine de palat renascentist. Pe podeaua cu mozaic erau covoare groase.

Mobila era poate cam nepotrivită cu camera, dar contribuia la impresia de lux, cu fotolii îmbrăcate în piele și mese sculptate. Oglinzi cu rama aurită atârnau pe trei din cei patru pereți și dădeau camerei un aspect luminos, împreună cu pereții albi și tavanul.

Jason stătea într-un fotoliu, cu un pahar în mână, și Leonora observă o sticlă de whisky pe o măsuță. Simți un gol în stomac, ca întotdeauna când îl vedea.

El se încruntă, apoi zâmbi, recunoscând-o.

– Leonora? întrebă el.

– Da, Jason.

Nu era beat, cel puțin nu arăta și se întrebă dacă Lucia nu exagerase. Capul lui blond se sprijinea de fotoliu și nu se mișcă, dar zâmbi.

– Dacă-l cauți pe Scottie n-ai noroc, spuse el.

– Nu-l caut, spuse Leonora. Lucia spune că a plecat.

– Așa e, spuse el și sorbi din paharul cu whisky.

Deși era întins în fotoliu, picioarele îi erau contractate și degetele încleștate pe pahar. Pantalonii albi și cămașa albă îi evidențiau pielea bronzată și Leonora fu cuprinsă de emoții pe care nu le dorea.

– Pari fericit singur, îndrăzni ea, cântărind cu privirea cât whisky lipsea din sticlă.

– Sunt?

– Încerci să te îmbeți? întrebă ea și-și dădu seama că făcuse o greșeală când el se ridică rapid, dominând-o.

Bău restul de whisky din pahar și-l puse cu grijă pe masă, în timp ce ea se mira de precizia lui. El părea că știe unde sunt lucrurile din cameră. Chiar orb, mintea și corpul lui erau coordonate perfect.

– Nu, nu mă îmbăt! spuse el aspru, și ei îi păru rău că fusese lipsită de tact.

Îl privi cu senzația că o vedea, datorită lentilelor ochelarilor fixate asupra ei.

– Îmi pare rău, Jason. Credeam...

– Lucia ți-a spus că beau, așa e? întrebă el și râse. Nu-ți face griji, micuță bună samariteană, trebuie să beau mult ca să mă îmbăt!

– Jason, știu că tu...

– Oricum, o întrerupse el, nu văd ce te privește dacă vreau să mă fac criță!

– Nu e vorba de mine, fu Leonora de acord. Dar e prostesc, știi că n-ai voie să bei prea mult până nu te faci bine!

Jason se încruntă.

– Ții predici în dimineața asta. Ți-a cerut Scottie să mă supraveghezi cât e plecat?

– Nu, bineînțeles că nu! De ce ar face asta? întrebă ea și el râse din nou, întinzând o mână spre fața ei.

Degetele lungi îi mângâiară obrazul, apoi zâmbi strâmb, cum ei nu-i plăcea.

– Mă cunoaște bine, păcătosul, spuse el. Știe cât de tensionat sunt, ca înaintea unei curse importante, poate mai mult. Sunt multe în joc!

– Operația la ochi? Ea privi trăsăturile lui colțuroase căutând vreun indiciu care să-i spună care fusese verdictul lui sir Basil Thorpe, dar nu-și putea da seama. Ce ți-a spus, Jason?

O clipă, el nu spuse nimic, apoi zâmbi din nou amar.

– Dacă ai fi vrut să știi, ai fi venit mai de mult. Au trecut două zile!

– Aș fi venit, spuse ea apărându-se, dar nu eram sigură cum mă vei primi.

– Da? I-auzi!

– Nu știu... Credeam că...

El râse scurt și-i atinse din nou fața, mângâind-o pe obraz.

– Scottie e nebun după tine, nu-i așa? întrebă el atât de brusc încât Leonora rămase mută. Apoi el îi ridică bărbia ca și cum ar fi privit-o în ochi. Leonora?

Leonora îi luă mâna de pe bărbia ei, apoi se îndepărtă și-i spuse :

– Te-am întrebat ce-a spus sir Basil.

El își vârî mâinile în buzunarele de la pantaloni și ridică din umeri.

– Șanse de 50%, îi spuse el rece, apoi râse. Nu sunt șanse așa de bune cum aveam la curse, dar nu sunt rele în circumstanțele date!

– E o șansă, Jason, spuse ea blând. Ar fi vrut să-l îmbrățișeze, să-l liniștească, dar lui nu i-ar fi plăcut.

– Da, sigur că e o șansă! repetă el. Mai mult decât merit, ar spune unii!

– Nu cred că ar spune asta. Vei risca, Jason? întrebă ea și el ridică din umeri, ca și cum nu prea ar fi avut importanță.

– Sigur, spuse el. Îmi place să risc, Leonora, nu ți-ai dat seama? Mi-a plăcut mereu, și nu e cazul să mă opresc acum!

Ea nu spuse nimic și încă se lupta cu dorința de a-l îmbrățișa, a-l liniști și a-l încuraja. El dădu din cap și zâmbi trist.

– E rău că nu prea sunt șanse, spuse el. Și mă simt nervos ca înaintea unei curse de Grand Prix, doar că atunci eram viu, femei și muzică să mă mai facă să uit! Acum, se să fac?

Nemaiputându-se stăpâni, Leonora se duse lângă el, îl luă de mână și se ridică pe vârfuri, sărutându-l pe gură.

– Vei învinge și de data asta, Jason, spuse ea blând. Știu că așa va fi.

– Mulțumesc!

Leonora își dădu seama prea târziu că îi transmisese simpatia ei. El simțise doar milă și era furios.

– Jason, eu...

– Micul înger al îndurării! Râse aspru și o prinse de brațe. Ți-am spus, Leonora, n-am nevoie de o infirmieră!

– Jason, te rog! Aproape că-i venea să plângă și nu știa de ce ar fi trebuit să se supere.

– Ți-am spus despre vin, femei și muzică și tu îmi dai un pupic drept consolare! Asta e tot ce poți, Leonora?

– Te rog, Jason, n-am... Gura lui o reduse la tăcere, desfăcându-i buzele.

Mâinile lui o strângeau de umeri și o trase mai aproape până când ea gemu apăsându-l pe piept cu mâna și simțindu-i bătăile inimii.

Era cuprinsă de extaz și nu protestă când o sărută pe gât și pe umeri. Își duse mâinile după gâtul lui și-și închise ochii, mulțumită.

Parcă trecuseră ore întregi, dar erau numai câteva minute când auzi alte sunete decât murmurul lui Jason care o săruta. Apoi deschise ochii și-l împinse.

Scottie stătea în prag, cu ochii scăpărând de mânie, cu mâinile strânse pumn, ca și cum abia s-ar fi abținut să nu-i folosească. Primele lui cuvinte erau unele pe care Leonora nu le mai auzise și-i erau adresate șefului lui.

Jason se întoarse, lăsându-și brațele în jos.

– La dracu', Scottie, te-ai întors așa de repede?

– Diavol egoist! șuieră Scottie. Pentru Dumnezeu, nu te gândești la nimeni decât la tine și la dorințele tale?

Jason îl înfruntă, încă zâmbind ironic. Era atât de calm încât Leonorei i se făcu pielea de găină. Capul ei încă plutea în urma săruturilor lor.

– De ce te agiți? întrebă Jason. Leonora nu protestează.

Leonora își mușcă buza și-l privi pe Scottie nevrând să pară prea dornică, dar nici inocentă. Scottie cunoștea reputația lui Jason, și nu voia să creadă că era vreo cucerire de-a lui, dar nu se împotrivise să fie sărutată, cum credea Scottie.

– N-a fost așa de rău cum crezi, Scottie, spuse ea cu o voce tremurătoare. Jason m-a sărutat, doar atât.

– Doar atât! repetă Scottie aspru. Noroc că m-am întors mai repede, altfel nu mai erai așa de calmă! Nu-ți dai seama?

Jason oftă, fără să-i dea timp Leonorei să răspundă și, dând dovadă de răbdare, își aranjă părul ciufulit de mâinile Leonorei.

– Nu te mai purta ca o bonă, Scottie. Atât cu mine, cât și cu Leonora; eu nu vreau, iar ea n-are nevoie.

– Poți să spui asta? Când am intrat și v-am găsit...

– Sărutându-ne, îl întrerupse Jason.

– Te cunosc, murmură Scottie.

– Sper, răspunse Jason. Ce naiba, omule, o sărutam! Pretinzi că mă cunoști, crezi că aș face mai mult cu o copilă ca Leonora ?

De data asta, Leonora fu cea care se înfurie; ochii îi străluceau și obrajii erau roșii de jignire când văzu privirea miloasă a lui Scottie.

– Sunt flatată! spuse ea. Doar că nu sunt o copilă, Jason, sunt destul de mare ca să nu mă tratezi de sus!

– Pentru Dumnezeu! exclamă Jason exasperat, cu mâinile în aer. Nu-mi face și tu scene!

Leonora tremura ca o frunză lângă el, dorind să poată uita felul cum mâinile lui o ținuseră, cum gura lui o sărutase și senzația de a fi atât de aproape de trupul lui suplu.

– Nu fac scene, spuse ea cu o voce mai controlată în timp ce se lupta să-și stăpânească emoțiile și recunoscătoare că n-o putea vedea acum. Cum amândoi sunteți hotărâți să mă considerați naivă și inocentă, nu vă voi mai crea probleme, nu voi mai da pe aici!

– Ce discurs! spuse Jason blând. Vrei să spui că nu vei mai veni?

– În circumstanțele date ar fi mai bine să nu mai vin, spuse ea, cu tot calmul de care era în stare.

Se întoarse și merse spre pragul boltit unde stătea Scottie și picioarele îi erau moi, iar ochii plini de lacrimi. Când ajunse lângă el, Scottie îi puse o mână pe braț, simțindu-se vinovat.

– Leonora, o rugă în șoaptă, dar ea clătină din cap și-și continuă drumul spre bucătărie, salutând-o pe Lucia din mers în timp ce ieșea la soare. Nu va mai pune piciorul pe Isola di Marta, oricine ar fi rugat-o, de asta era sigură.

Capitolul 7

Nu fu chiar o surpriză când Scottie veni s-o viziteze și, ca să fie cinstită, Leonora nu mai fusese în viața ei așa de bucuroasă că vedea pe cineva. Să-și țină promisiunea de a evita Isola di Marta era mai greu decât se așteptase. Fusese tentată de multe ori să-și calce cuvântul și să meargă acolo, dar îi fusese teamă că Jason o va acuza că și-a schimbat gândurile și-și văzuse de treabă la atelier.

Maria făcuse încă o scenă domestică și Leonora curăța legume pentru prânz când veni Scottie. Ocupată, nu auzise nimic până când Clive îi spuse :

– Te caută cineva, Leo. Inima îi bătu cu putere și se întoarse zâmbind, cu ochii plini de speranță.

– Bună, Leonora.

Ea îi făcu semn cu mâinile ude și expresia feței își cerea scuze.

– Scottie! Îmi pare rău că sunt murdară!

– Am auzit că Maria v-a părăsit din nou, spuse el râzând.

– Da, de-aia am treabă.

El nu se mișcase din prag, iar ea stătea cu mâinile ude în față, apoi și le șterse pe un prosop.

– Îmi cer scuze că te deranjez când ești ocupată, spuse el.

– Nu spune prostii, Scottie! Știi că ești mereu bine venit!

Clive dispăru discret din spatele lui, apoi Scottie veni lângă ea, o luă cu o mână de talie și o sărută ușor pe obraz.

– Mă bucur că nu mă gonești.

Leonora râse nervos.

– Ce mai faci? întrebă ea.

– Suntem bine. Jason pleacă în Anglia cam în zece zile și e nervos, dar altfel...

Leonora uită de legume și se întoarse cu fața spre el, cu ochii întrebători.

– Așa de curând? spuse ea. Nu mi-am dat seama că va fi așa de curând.

– Cu cât mai curând, cu atât mai bine, spuse Scottie și ea îl privi curioasă.

– Îl părăsești? întrebă ea și el îi evită privirea, privind la cuțitul pe care îl ținea în mâna dreaptă.

– Aș vrea să n-o consideri o dezertare, Leonora, obiectă el. N-am nevoie să mă simt vinovat.

– O, bineînțeles că nu! Puse cuțitul jos și-și frecă mâinile. Voia să pună multe întrebări, dar nu voia ca Scottie s-o judece greșit. Privi și să asigure că nu-i putea auzi Clive.

– Îmi pare rău că lucrurile n-au ieșit cum voiai tu, Scottie, spuse ea. Aș fi vrut să fie altfel.

– Și eu, spuse Scottie blând și-i luă mâna în mâna lui puternică și tandră. Nu credeam că voi iubi o femeie cum te iubesc pe tine, dar... Ridică din umeri, resemnat. Cum spune și Jason, sunt destul de în vârstă ca să știu, iar tu ești prea tânără și drăguță pentru un bărbat ca mine.

– O nu, nu e adevărat! Îl privi neliniștită și simți un nod în gât la gândul că va pleca și nu-l va mai vedea. Era o situație dificilă, în care nu se mai aflase. Îmi pare rău, spuse ea, și-mi va fi dor de tine, Scottie.

– Îți va fi? O privi cu speranță o clipă, apoi ridică din umeri și râse trist. Ei bine, pot să spun că și altcuiva îi va fi dor. Doar că nu prea sincer în privința asta.

Leonora își simți inima bătându-i cu putere și-l privi neîncrezătoare. Era sigură că nu-i spusese lui Jason.

– I-ai spus lui Jason că pleci, Scottie?

– I-am spus că nu-i voi mai fi prin preajmă când va ieși din spital.

Părea că se aștepta la critici din partea ei și chiar era tentată să-l critice. Dar Leonora își mușcă buza și-și imagină reacția lui Jason.

– Ce a spus? întrebă ea și el ezită, mângâindu-i degetele și privindu-le.

– Nu e pentru urechile unei domnișoare, spuse el. Dar se va obișnui cu ideea.

– Nu te-ai mai gândit?

El dădu din cap că nu.

– Nu, Leonora! În cele din urmă o privi, cerând înțelegere din priviri. Mi-a spus deja că n-are nevoie de mine. Și-l cred. E independent, mereu a fost.

– Da, bineînțeles că e.

Încercă să-și imagineze cum se va descurca Jason fără Scottie, dacă operația nu reușea și nu va putea vedea. Era ceva de neimaginat și era hotărâtă să nu-l acuze pe Scottie pentru decizia lui. Privi legumele pe jumătate curățate.

– Presupun că n-are rost să te invit la prânz? întrebă ea. Trebuie să te întorci?

– Aș fi vrut să stau, spuse el. Era prea devreme să-l lase pe Jason singur. Nu era insensibil la nevoia lui Jason de a-l avea în preajmă, oricât de hotărât era să plece. Mâna care o ținea pe a ei era blândă. Am venit să te întreb dacă vrei să mai vii pe la noi, spuse el.

Inima Leonorei bătea deja mai repede. Să vii pe la noi, spusese Scottie, dar ea se întrebă dacă Jason știa măcar că o vizitase, cu atât mai puțin că o invitase la ei.

– Jason știe de asta? întrebă ea.

– Nu, nu știe, admise el. M-ar omorî dacă ar ști, sigur m-ar înjura, doar știi ce orgolios e.

– Probabil m-ar înjura și pe mine, sugeră ea zâmbind trist, dar Scottie voia s-o convingă.

– Vrea să vii, Leonora. Știu asta.

– Aș vrea să fiu și eu la fel de sigură, spuse Leonora. Își trase mâna din mâna lui. Am presentimentul că Jason nu se va bucura să mă vadă și poate își va face o idee proastă dacă mai vin după ce am jurat că n-o să mai dau pe acolo.

– Se va bucura să te vadă. Deși nu va recunoaște.

– Așa cum nu admite că are nevoie de tine, spuse ea blând.

– Se va obișnui să se descurce fără mine, spuse el cam aspru. Dar îi vor plăcea mai mult fetele frumoase!

Îl privi curioasă.

– De asta vrei să vin? întrebă ea stăpânindu-și cu greu vocea. Doar pentru că Jason are nevoie de o fată drăguță să-l distreze?

– Nu, bineînțeles că nu! Părea îngrozit de idee și Leonora regretă ce spusese.

– Îmi pare rău, Scottie, trebuia să știu că n-ai face-o.

Era greu să nu-și amintească vizita scurtă și emoționantă a lui Veronique Tomaso. Dacă Jason avea nevoie de o femeie atrăgătoare prin preajmă, Veronique Tomaso era alegerea ideală. Era mieroasă și sofisticată și desigur felul de femeie cu care era obișnuit, dar o gonise.

Îl privi pe Scottie o clipă, apoi zâmbi.

– Nu e lipsă de fete care să vrea să-l consoleze pe Jason Connor, spuse ea. De ce nu-l convingi să fie întovărășit, Scottie?

El ridică din umeri, dar din expresia feței lui era evident că încercase.

– Am încercat, spuse el. Dar mă înjură pentru că vreau să-i organizez viața.

– Știai că Veronique Tomaso îl va vizita?

– N-am știut, declară el. N-o suport, e ultima persoană pe care aș chema-o.

Vehemența lui o făcu să tresară și-l privi curioasă.

– Nu mi-am dat seama, spuse ea. Îmi pare rău, credeam că... Ridică din umeri. Dar bineînțeles te-ai grăbit înapoi când ai aflat că vine, nu-i așa?

El zâmbi cam strâmb și ochii căprui îi străluceau ironic.

– Nu trebuia să-mi fac probleme, spuse el. O alungase deja când am ajuns.

– Lui Jason nu-i place de ea? întrebă Leonora și se întreba ce nu-i plăcea lui Jason la doamna Tomaso, în afară de vreun posibil soț pe undeva, judecând după titlul ei.

– Îi plăcea de ea odinioară, spuse Scottie. Nu mai mult sau mai puțin decât de celelalte, dar mie nu mi-a plăcut niciodată. Se încruntă, apoi explică de ce îi displăcea. Încerca să mă mituiască să le țin pe celelalte departe de el, spuse el și observă surpriza Leonorei.

– Nu știam, spuse ea.

Scottie o privi, apoi dădu din cap.

– Majoritatea nu se dădeau în lături de la nimic. Tu ești altfel, Leonora. Pe tine e greu să te convingă omul să vii!

– Nu știu de ce ar dori Jason să vin. Dacă vrea.

– Vrea, spuse Scottie. Cred că-l intrigă să-și imagineze cum arăți.

– Înțeleg.

– Înțelegi? Suntem obișnuiți să avem fete frumoase prin preajmă, dar acum e prima dată când sunt în avantaj față de el. N-am avut niciodată nevoie de altcineva în afară de tine, dar Jason... Ridică din umeri. Cred că lui îi va plăcea mereu compania femeilor frumoase, fie că-și recapătă vederea, fie că nu.

– Și dacă nu și-o recapătă? întebă Leonora.

– Dacă nu și-o recapătă, nu va dori pe cineva prin preajmă care să-i amintească de vechile timpuri. Cel puțin spune că vei veni să mă vezi pe mine, Leonora, se rugă el. De dragul meu, vii?

Îi era greu să reziste rugăminții lui și Leonora știa că va ceda, deși știa că nu de dragul lui Scottie se va duce. Zâmbi trist.

– Cum pot să refuz? întrebă ea și Scottie o strânse de mână, recunoscător.

– Va fi minunat să te vedem din nou, șopti el și Leonora râse nesigură.

– Dacă Jason mă alungă din fortăreața lui, tu vei fi responsabil, îl avertiză ea.

– N-o va face, o asigură Scottie, și voia atât de mult să-l creadă încât închise ochii.

– Atunci, voi veni.

Abia trecuseră câteva ore și când intră în magazin după prânz, îl găsi pe Scottie în prag, iar expresia feței lui o făcu să inspire grăbită.

– Scottie! Ce e în neregulă, s-a întâmplat ceva?

El dădu din cap, nesigur ce să răspundă, apoi îl privi pe Clive care intra, atras de vocile lor.

– Nu știu dacă e ceva în neregulă, spuse el lingându-și nervos buzele. E vorba de Jason. Se pare că a plecat!

– A plecat? Simțea pulsul bătându-i în tâmple și-și împreună mâinile. Gâtul îi era uscat în timp ce-l privea neîncrezătoare pe Scottie.

– Scottie, nu putea să plece! Cum ar fi putut? Doar dacă... Își mușcă buza gândindu-se la treptele de piatră care duceau la mare.

– Nu e în vilă, insistă Scottie. Lucia aproape că a înnebunit. Nu l-a văzut plecând, probabil că a luat-o pe uscat.

– Dar e abrupt, spuse Leonora, cu ochii întunecați de teamă. Toate scările alea, Scottie, nu putea! Dar știa că greșea. Îl vedea pe Jason coborând hotărât scările. S-ar putea, ar fi făcut-o!

Clive necunoscând împrejurimile vilei, stătea încurcat și Scottie îi explică.

– Sunt niște trepte de piatră care duc la garaj. Ar fi putut să se ducă acolo.

– Dar ar risca atât?

Leonora și Scottie se priviră cu înțeles și Scottie spuse:

– Da, ar risca!

– Să anunțăm poliția? sugeră Clive.

– M-am gândit la asta, spuse Scottie. Dar Jason e adult și are voie să plece de acasă dacă vrea. S-ar înfuria dacă aș face vâlvă doar pentru că lipsește de acasă. Știu că e orb, dar orbii se plimbă singuri și simțurile lui sunt ascuțite.

– Așa e, fu Leonora de acord, agățându-se de speranța fragilă ca un înecat. Dar Jason n-a mai ieșit pe afară și nu cunoaște locul așa cum cunoaște casa.

– La asta m-am gândit și eu, oftă Scottie și-și frecă ceafa, căutând o soluție. Cred că nu trebuia să vă deranjez, dar nu știam ce să fac.

– Nu-ți cere scuze, îi spuse Clive. Te vom ajuta să-l cauți. Probabil e în ordine, dar mai bine să fim siguri.

– Oare ce l-o fi apucat? întrebă Scottie, brusc mânios și Leonora ghici că se gândea la același lucru ca și ea, doar că nu voia să recunoască.

Îi spusese noutățile lui Jason când avea atâtea pe cap și fusese un șoc pentru el. Ea nu-i spusese nimic lui Scottie despre bănuielile ei, dar probabil că ghicea ce simțea ea.

– A fost neliniștit în ultimul timp, Scottie, spuse ea, punându-i o mână pe braț. Știi cât de nervos e cu operația asta.

– Și eu am înrăutățit lucrurile, spunându-i că-l părăsesc, spuse Scottie aspru.

Văzând-o gata să protesteze, Clive interveni în grabă.

– Nu e timpul să căutăm cauzele, spuse el închizând ușa magazinului după ei. Hai să începem să-l căutăm. Și să nu iscăm prea multă vâlvă.

– Probabil că vă plimb degeaba și dacă e așa, îmi pare rău, declară Scottie.

– Vom afla curând, spuse Clive calm.

Se înțeleseră s-o ia în direcții diferite, Leonora îndreptându-se spre fâșia care lega Isola di Marta de țărm. Era un teren accidentat. O potecă îngustă fusese construită pe fâșie, un acces spre garajul de sub vilă.

De fiecare parte erau stânci și câte o fâșie îngustă de nisip, ușor de străbătut pentru cineva care vedea, dar Leonora tremură când și-l imagină pe Jason trecând pe acolo.

Marea strălucea și se prelingea în liniște pe fâșia de nisip de pe marginile drumului și din când în când picioarele Leonorei alunecau pe nisipul umed. Era liniște, doar zgomotul mării pe nisip.

O alarma faptul că ar fi putut să se ducă prea departe, căci n-ar fi știut când se termina fâșia de nisip. Chiar și cineva care vedea ar fi fost în pericol, dar Jason n-avea nici o șansă.

După cum era drumul, și-l imagină disperată căzând pe stânci.

Era un peisaj frumos, în ciuda asprimii, și cu altă ocazie l-ar fi găsit încântător. Marea era incredibil de albastră și strălucitoare, ca un mare safir, iar nisipul era moale și cald, intrându-i în sandale. Jason era ferit de aceste tentații, doar dorința de a-și demonstra independența îl anima.

Mersese ceva și disperarea o cuprindea când auzi o înjurătură slabă în fața ei, după o stâncă. Închise ochii și mulțumi Cerului, apoi se grăbi și-l văzu în fața ei.

Capul lui blond strălucea ca aurul în soarele strălucitor italian și-și ținea mâinile în față, cu grijă, încercând să evite o nouă căzătură ca aceea care-l făcuse să înjure.

Picioarele încălțate cu sandale și turul pantalonilor erau ude de apa mării și avea nisip pe haine, ca și cum ar fi căzut de mai multe ori. Părea calm, deși înjurase, și ei îi trecu teama.

Leonora se opri o clipă să-l admire cum se deplasa cu îndemânare și ochii i se umeziră, iar inima i se încălzi privindu-l.

– Jason!

El se opri să asculte, apoi se răsuci și aproape că-și pierdu echilibrul pe nisipul moale, cămașa îi flutură și medalionul se îndepărtă de corp în timp ce se întorcea. Se încruntă și ea era pregătită pentru o scenă.

În cele din urmă, el zâmbi.

– Mă căutai? întrebă el. Stătea cu picioarele depărtate și cu mâinile în șolduri, plin de încredere pe fâșia îngustă de nisip și ei îi dădură lacrimile.

– Eu sunt, spuse Leonora.

– Trebuia să știu. Trebuia să mă găsești, nu-i așa, mic înger al îndurării?

– Nu cred că ți-ai închipuit că ți se va simți lipsa.

– N-am crezut că privește pe cineva dacă vreau să fac o plimbare, spuse el.

Era atât de calm că-ți venea greu să crezi că era orb, iar simțurile ei o luaseră razna. Avea o aură de putere,

o masculinitate pe care n-o putea ignora și care-i făcea mâinile să i se strângă pumn. Inima Leonorei bătea cu putere.

– Puteai să-i fi spus Luciei că vei dispărea când Scottie nu va fi atent, spuse ea acuzator.

– N-am știut că trebuie să dau raportul, spuse el, apoi se sprijini de o stâncă. Nu trebuia să intrați în panică, spuse el zâmbind. M-am hotărât să mă pregătesc dacă nu-mi voi recăpăta vederea!

Calmul lui o deranja.

– Jason, ticălosule...

– Nu pot sta la păstrare pentru restul vieții, așa că m-am hotărât să ies și să văd cât de departe pot ajunge singur. M-am plictisit să fiu orb!

Nu i-ar fi trecut prin cap să aibă răbdare. Lui Jason îi plăcea să riște și nu-i era frică de pericol.

– Dar sunt șanse să-ți recapeți vederea, spuse ea.

– Cincizeci la sută, îi aminti el. Trebuie să fiu pregătit pentru orice.

Leonora nu spuse nimic, iar el ascultă marea și nimeni nu știa ce gândea.

– Te vei întoarce aici? întrebă ea blând, fără să știe de ce.

– Dacă operația nu reușește? Ridică din umeri și se gândi o clipă, apoi o prinse după umeri. Ea tremură lângă trupul lui cald. El zâmbi. S-ar putea să mă întorc aici, spuse el și o strânse în brațe. Vei veni cu mine, Leonora? Mă vei suporta? Nu știu altă fată care ar face asta, dar poate tu o vei face, ce zici?

Această întrebare îi produse haos în gânduri și trecu ceva timp până să-i răspundă. Întrebarea lui genera altele, de exemplu la ce fel de relație se gândea și cât de curând se va plictisi cu o singură femeie, căci Scottie spusese că are nevoie de femei frumoase în preajmă.

Era de asemenea greu să gândească limpede, cu brațul lui după umeri și căldura trupului bronzat învăluind-o. Curba pronunțată a fălcii lui era înclinată sfidător, iar gura fermă o putea săruta cum nu mai fusese sărutată niciodată.

Îi venea să plângă. Încerca să se hotărască ce rău din două să aleagă dacă i s-ar oferi ocazia. Jason vindecat și fericit să nu mai revină pe Isola di Marta, sau Jason cum era acum, orb dar aproape și dorind-o lângă el deoarece credea că îi va suporta toanele.

– Cred că aș face-o, spuse ea blând și el o strânse în brațe, cu fața îngropată în părul ei moale, râzându-i ușor în ureche.

– Cred și eu că ai face-o, o întărâtă el. Ce ar spune Scottie despre asta?

Abia atunci își aduse aminte că Scottie și unchiul ei încă îl căutau.

– Nu vrei să te întorci, Jason? îndrăzni ea.

– De ce? întrebă el.

N-avea încotro, trebuia să-i spună că nu era singura care-l căuta, dar știa că se va supăra.

– Cred că Scottie e îngrijorat pentru tine, spuse ea și el se încruntă.

– El te-a pus să mă cauți? întrebă el mânios.

– Clive a sugerat să-l ajutăm să te caute, explică ea, sperând să-l scoată pe Scottie basma curată.

– Cine mă mai caută? întrebă el. Tot satul?

Brațul de pe umerii ei era încordat și tare.

– Doar Clive și cu mine, spuse ea. Nu fi așa supărat, Jason, ne-am îngrijorat pentru tine.

– Chiar așa? Nu știu de ce n-ai mai dat pe la mine de zile întregi! Râse și continuă. Și nu știu de ce Scottie mă caută ca o cloșcă, luându-i și pe alții cu el. Credeam că a renunțat la datoriile de bonă ca să-și fie propriul șef!

– Nu până nu ești sănătos, insistă Leonora, refuzând să se certe cu el. Fii drept, Jason!

El se încruntă și Leonora își putea imagina că ochii i se îngustaseră după ochelari.

– Știai că vrea să plece, nu-i așa? întrebă el cu răceală. Ea puse mâna peste a lui.

– Știam, încuviință ea. Dar n-aveam dreptul să-ți spun până nu-ți spunea Scottie.

– Nu trebuie să ghicesc de ce ți-a spus ție întâi, nu mie, spuse el rece. Am spus că e nebun după tine și am dreptate, nu-i așa? Te ia cu el?

– Nu, Jason! Simți cum mâna puternică o strângea de braț și-l privi. Scottie m-a cerut de nevastă, explică ea. L-am refuzat.

– L-ai refuzat?

– Nu-l iubesc, spuse ea simplu. N-aș putea să mă mărit cu cineva dacă nu-l iubesc.

O clipă, el nu se mișcă și nu spuse nimic, doar trupul lui musculos îi trăda tensiunea. Apoi râse.

– Nu. Îmi pot imagina că n-ai putut, ești o romantică, nu-i așa, Leonora?

Ironia lui o înțepă și o mânie.

– Nu înțelegi nimic. Nu cred că ai putea vreodată, Jason.

– Pune-mă la încercare!

Sfidarea era pe jumătate ironică și ei aproape că-i venea să plângă.

– Prefer să nu, spuse ea. Brațul de pe umeri o întoarse cu fața spre el.

– Leonora?

Blândețea lui bruscă era și mai dificilă și își puse mâinile pe pieptul lui, împingându-l. Avea atâtea să-i spună și o tenta să-și lase capul pe pieptul lui larg, dar rezistă, căci era sigur că dispoziția lui se va schimba și ar fi rămas și mai vulnerabilă.

Mai târziu, își aminti că lumea lui Jason nu era și nu putea fi și a ei, dacă își recapătă vederea. În câteva zile, va trebui să înfrunte faptul că vizita lui la spital va avea ca rezultat faptul că nu se va mai întoarce la Terolito și vizitele ei la Isola di Marta se vor încheia. Atât Scottie, cât și Jason vor pleca și doar stânca înaltă îi va aminti de inutilitatea dragostei pentru un bărbat ca Jason Connor.

– Cred că e timpul să ne întoarcem și să-i anunțăm pe ceilalți că ești în siguranță, spuse ea, dar el continuă s-o țină în brațe.

Apoi Jason ridică din umeri, se îndepărtă de stânca de care se sprijinea, aparent gata să se conformeze. Astfel, trupurile lor intrară în contact.

El se încruntă, apoi, înainte ca ea să poată scăpa, o trase și mai mult spre el, ținând-o strâns cu un braț. Cu cealaltă mână o ținea de cap, apoi se aplecă și o sărută.

Leonora nu se luptă, ci îi cedă. Rămase pasivă, cu mâinile pe lângă corp și buzele reci, ceea ce-l enervă.

Îi lăsă gura și o privi cu buzele strânse.

– M-ai pus la punct, spuse el rece, poate-mi spui de ce!

Ea își trase răsuflarea și încercă să-și controleze vocea.

– Mai bine ne întoarcem, Jason, spuse ea și el zâmbi amar.

– Bine, fie cum vrei tu. Condu-mă! Fă-ți datoria de înger al îndurării și condu-mă la vilă! Am înțeles mesajul!

– Nu cred că ai înțeles, spuse ea și el râse aspru.

– Ba da, micuță domnișoară Jackson! Ochelarii ăștia fumurii sunt greu de ignorat, nu-i așa? Chiar pentru un înger al îndurării, ca tine!

– Jason! Era îngrozită că interpreta astfel lipsa ei de reacție și voia să-l facă să înțeleagă că nu era repulsia pentru orbirea lui ceea ce o făcuse să reacționeze așa, ci teama că va fi rănită dacă își lăsa sentimentele libere.

– Nu-i adevărat? o provocă el.

– Nu, nu e, negă ea, cu vocea tremurândă din cauza emoțiilor pe care le simțea. Nu-i adevărat, Jason. Sunt doar înțeleaptă.

– Înțeleaptă! Chiar te aștepți să te cred?

Ea nu spuse nimic în timp ce-l conducea, el ținând-o strâns de braț.

– De fapt, spuse ea, mă gândesc mai mult la propriile sentimente decât la ale tale sau ale altcuiva.

– Da? întrebă el curios. Spune-mi!

Îl ghida pe fâșia îngustă de nisip aproape fără să se gândească, sperând că el nu va simți că tremură, și ar fi dat orice să-i poată spune cât de mult îl iubea. Cât de mult îi plăcuse să fie ținută în brațe.

Trupul bronzat, cu cicatrici vindecate, îi provoca dorințe pe care și le înăbușea. Puterea lui mânioasă care o ținea aproape o făcea să dorească să-l vadă blând, relaxat și râzând, așa cum făcuse doar o dată în compania ei.

Mergeau în tăcere și Jason consideră tăcerea ei o confirmare a suspiciunilor lui.

– Nu-ți bate capul, spuse el amar. Cred că nu prea știi să minți, Leonora!

Îi privi fața, torsul bronzat.

– N-am de ce să mint, Jason, spuse ea. Doar că nu-mi amintesc să fi fost sărutată ca pedeapsă până acum, și nu-mi place.

– Asta am făcut? întrebă el, aproape la fel de blând ca ea. De ce aș fi făcut asta, Leonora?

– Nu știu, spuse ea. Poate ceva ce nu ți-a plăcut la mine, cine știe?

– Crezi că meritai să fii pedepsită?

Degetele lui îi luară mâna și o mângâiară. Leonora se lupta cu puterea lui de convingere, deși mângâierea senzuală îi trezea dorințe care o tulburau.

– Nu știu ce merit după aprecierea ta, spuse ea și-l văzu pe Scottie în depărtare. Uite-l pe Scottie. Aproape am ajuns.

Ignoră faptul că el spusese „la dracu cu Scottie".

Capitolul 8

Leonora nu mai fusese nicicând într-o dilemă ca asta. Scottie o rugase să-i mai viziteze și voia să se ducă, mai mult decât voia să recunoască, dar știa că totuși, cu cât mai des îl vizita pe Jason acum, cu atât mai greu va fi când va pleca și nu-l va mai vedea. Zece zile aveau să treacă repede și apoi nu va mai fi nici o speranță.

Clive bănuia ceva din frământările ei, dar nu spusese nimic și-i era recunoscătoare, căci dacă ar fi întrebat-o despre sentimentele ei pentru Jason, n-ar fi putut minți. Nu suporta să plângă pentru dragostea ei efemeră. Clive o avertizase să nu se implice și tocmai asta făcuse.

Trecuseră două zile de când îl căutaseră pe Jason și ea își analizase sentimentele. Nu se îndoia de ceea ce simțea pentru el, dar îi venea greu să nu spună și altora.

Știa că Scottie va fi profund dezamăgit dacă nu-i vizita cum promisese și nu prea erau speranțe să vină el la ea. După întâmplarea când Jason dispăruse, probabil că nu prea mai voia să-l lase singur, deși în curând avea să-l părăsească.

– Ies puțin pe-afară, îi spuse lui Clive după prânz și după felul cum o privi, știu că-i ghicise destinația.

– Cu barca? întrebă el.

– Doar puțin. I-am promis lui Scottie că trec pe la ei, adăugă ea.

Clive o îmbrățișă, apoi o sărută ușor pe frunte.

– Nu mai fi tristă, puiule, spuse el blând. Va trece.

– Clive... Încercă să spună ceva, să nege că Jason era motivul plecării ei, dar știa că n-are sens. El o privea înțelegător.

– Sunt foarte proastă, știu asta, șopti ea și râse nesigură mușcându-și buza, cu ochii plini de lacrimi. Doar m-ai avertizat!

Clive o îmbrățișă din nou.

– Te-am avertizat, fu el de acord. Dar, din nefericire, a fost o bătălie pierdută, scumpo. Îmi pare rău doar că Scottie nu va fi aici să te adune la loc; cred că ți-ar fi plăcut să mai stea, nu-i așa?

– Nu doar mie, spuse ea. Jason s-ar fi bucurat să mai stea dacă operația nu va avea succes. Nu știu ce va face, Clive!

El zâmbi trist și dădu din cap.

– Nu cred că trebuie să-ți fie teamă pentru Jason Connor. Se va descurca el, scumpo. E un supraviețuitor înnăscut, ascultă ce-ți spun!

Leonora își privi mâinile; degetele care mototoleau rochia, fără să-și dea seama ce făcea.

– Nu-ți place de el, nu-i așa, Clive? întrebă ea.

– Nu-mi displace, spuse el. Aș dori doar să nu mai aibă atâta influență asupra ta. Nu cred că ești destul de puternică s-o scoți la capăt cu un astfel de bărbat, scumpo, și te va răni. În alte circumstanțe l-aș considera simpatic, de fapt îi admir realizările profesionale.

– Dar nu-i aprobi viața personală, sugeră Leonora.

– Vrei să spui succesul lui la femei? întrebă Clive și râse. Dacă îmi amintesc bine, ție nu-ți plăcea asta la el.

Ea zâmbi trist.

– Da, îmi amintesc, spuse ea. Asta a fost înainte să știu ce devastator poate fi. Nu trebuie să se țină mult după o femeie, vin ele la el.

O îmbrățișă.

– Te mai duci pe la el? Va fi mai greu dacă nu te desparți mai repede.

– Știu, știu! Se eliberă de brațul lui și merse la fereastră să privească grădina împrejumuită de zid din spatele casei, plină de trandafiri înfloriți. O durea inima să nu se mai ducă la Isola di Marta și să nu-i mai vadă pe Jason și Scottie. Clive avea dreptate, ar fi fost bine ca Scottie s-o consoleze.

Se întoarse și-i zâmbi lui Clive.

– Mă duc pentru ultima dată, promise ea. Nu voi mai da pe acolo; la urma urmei, mai sunt șapte zile până... Își mușcă buza. Mai bine mă duc să mă schimb. Nu vreau ca la ultima vizită să arăt ca o vagabondă.

– Leo... Clive o privi, apoi spuse : Nimic. Nu contează.

*

* *

Vara târzie dădea coastei fertile și micilor case albe un aer dulce și adormit, iar briza care răsfira părul Leonorei în timp ce conducea spre Isola di Marta era răcoroasă.

Nu prea-și dăduse seama că vara trecuse și era o surpriză să aștepte toamna. Un anotimp trist, gândise ea când trăia în Anglia, dar pe care nu-l mai petrecuse în Italia. Simțea un nod în gât cum stătea în mica barcă albastră și ochii îi erau înlăcrimați.

Își șterse lacrimile și privi stânca înaltă care ieșea din mare.

Probabil că trandafirii erau mai ofiliți, iar florile își vor pierde curând vigoarea și frunzele vor cădea triste. Își reveni din melancolie, hotărâtă să nu se poarte ca și cum ar fi fost sfârșitul lumii, doar pentru că era ultima ei vizită.

Scottie se va întrista probabil când va afla că nu va mai veni, dar Jason avea problemele lui. Știind că Scottie va pleca definitiv în câteva zile, moralul lui nu putea fi prea ridicat.

Legă barca la baza treptelor și când începu să urce, picioarele îi erau brusc și inexplicabil slabe și obosite. Vântul ușor îi mângâia răcoros fruntea. Când ajunse sus se opri, ca întotdeauna, și privi locul unde stătea de obicei șezlongul și-și opri respirația văzând că e ocupat.

Sandalele ei nu făceau nici un zgomot pe pavajul de piatră, doar o ușoară șoaptă ca vântul prin frunze. Capul blond se ridică atunci când ea ajunse pe terasă și el zâmbi.

– Leonora? întrebă el blând.

– Da, Jason.

Jason întinse o mână și merse spre el, inima bătându-i cu putere în piept, cu mintea învălmășită de emoții.

– Mă întrebam dacă vei mai veni, spuse el zâmbind trist în timp ce ea îi luă mâna.

O trase spre el și se așeză pe marginea șezlongului, cum se așezase la prima întâlnire când o cercetase.

– I-am promis lui Scottie că vin să-l văd, spuse ea controlându-și cu greu vocea și el râse, ținând-o strâns de mână, ca și cum i-ar fi fost frică să nu fugă.

– A, da, sigur, spuse el zâmbind amar. Ai venit să-l vezi pe Scottie, nu pe mine? Râse din nou. Știi, cum pari să te gândești atât la el, sunt surprins că nu te măriți cu el.

Leonora încercă să-și elibereze mâna, dar nu putu și fu obligată să stea lângă el, atingându-l cu brațul pe pieptul gol.

– Îmi știi motivele, Jason, spuse ea. Și aș vrea să nu vorbești despre asta, nu ca și cum ar fi un subiect amuzament. Nu e, nici pentru mine, nici pentru Scottie.

– Un subiect dureros? Pe neașteptate, îi ridică mâna și i-o sărută. Sau te-ai răzgândit? întrebă el.

– Nu, nu m-am răzgândit.

Leonora tremura, atât de aproape de el și totuși rezistând pornirilor pe care i le provoca. Niciodată nu mai fusese atât de neajutorată în fața propriilor emoții și-i era teamă să nu se trădeze.

Apoi, el zâmbi și-și puse și cealaltă mână peste a ei și se întoarse cu fața spre ea.

– N-ar trebui să te chinui așa, spuse el. Îți va fi dor de Scottie, nu-i așa, Leonora?

– Da.

– Și de mine? întrebă el blând. Îți va fi dor de mine, Leonora?

Dacă ar ști ce mult îi va fi dor de el, se gândi ea, în timp ce se lupta cu lacrimile care o copleșeau, luându-i glasul. Știa că tot ce simțea se oglindea în ochii ei și mulțumea Cerului că n-o putea vedea.

– Îmi va fi dor și de tine, încuviință ea. Ezită o clipă, mușcându-și buza. Am venit să-mi iau adio, Jason.

– Adio? Mâinile lui o strânseră mai tare și simțea inima lui bătându-i sub braț.

– Mai sunt câteva zile până la operație. El se încruntă. Doar dacă pleci, așa e?

– Nu, nu plec.

El îi strânse degetele și-și aplecă fața spre obrazul ei.

– Atunci, de ce?

Îi trebuiră câteva secunde să găsească un răspuns și apoi părea un motiv atât de neîntemeiat încât se așteapta ca el să râdă.

– Noi am considerat că ar fi mai bine să fie ultima mea vizită, spuse ea.

El se încruntă.

– Noi? întrebă el. Tu și mai cine? Scottie?

– Nu, nu Scottie. Clive, unchiul meu. El crede că ar fi mai bine dacă îmi iau adio acum și nu mai vin. Vei avea ce face și la ce te gândi. Așa ar fi mai bine, Jason.

– Nu ăsta e motivul, așa e? Cred că unchiului tău nu i-a plăcut niciodată că vii aici, așa e?

– N-a spus prea multe despre faptul că veneam aici, spuse ea.

– Aha!

Era mânios și ea regretă asta. Nu-i plăcea ca ultima lor întâlnire să se termine cu o ceartă.

– Așadar, venerabilul tău unchi crede că sunt soi rău, nu-i așa? întrebă el blând. Mă judecă din ce a auzit de la tine și de la Scottie!

– Ba nu! negă Leonora. Dar a citit despre tine.

– Că-mi plac femeile? sugeră el aspru. E adevărat și n-am intenția să-mi cer scuze pentru asta!

– Nimeni nu vrea să-ți ceri scuze, îl asigură Leonora. Voiam să spun doar că...

– Nu-i place să te încurci cu un bărbat ca mine? Ei bine, să nu-și facă probleme. Oricum, nu prea sunt în stare, în clipa de față. Și-l poți asigura că chiar dacă n-aș fi fost bolnav, n-avea de ce să se teamă pentru nepoțica lui! Dacă-mi amintesc bine, chiar atunci când te-am sărutat, mi-ai primit săruturile la fel de cald ca un om de zăpadă.

– Jason, taci!

Își smulse mâna dintre ale lui, aproape dezechilibrându-se. Îl privi ținându-și mâna la piept.

Apoi el se ridică repede, încât nu-ți venea să crezi că e orb. O domina, tensionat.

Părea că trecuse mult timp stând față-n față și el se liniști treptat.

– Leonora... Ea aștepta, cu răsuflarea întretăiată, privindu-l. Îmi place să vorbesc cu tine, spuse el blând. Doar asta vreau de la tine, Leonora, doar să vorbim.

– Dar ne certăm mereu.

– Nu mereu, negă el. Mă faci să râd și mă înnebunești. Dar îmi place să fii lângă mine, Leonora, și nu mai e mult.

Cuvintele lui sunau ca un ecou în mintea ei. Apoi înghiți în sec, stăpânindu-și lacrimile.

– Doar încă șapte zile, spuse ea.

– Așa e! Încercă s-o prindă, dar ea se feri, urându-se pentru asta, dar nesuportând să stea lângă el când totul trebuia să se termine în câteva zile. Mai dă-mi șapte zile, Leonora, îi ceru el blând.

Leonora își duse mânile la gură, neputând răspunde.

– Nu știu cum te pot ajuta venind aici, spuse ea. Te descurci cu Scottie, și tu...

– Blestemat fie Scottie! Ea se sperie și se întrebă dacă se certaseră. Și tu să fii blestemată, Leonora! Mă faci să te implor, și nu-mi place!

– Dar, Jason, eu...

El se întoarse brusc cu spatele. Oftă și ea începu să tremure.

– Dumnezeu să mă ajute, șopti el. Sunt speriat, Leonora, am nevoie de tine!

Ea își întinse brațele către el, dragostea ei se revărsă și încercă să-l liniștească. Lacrimile îi năvăliră în ochi și pe obraji.

– O, Jason! Vocea ei era o șoaptă și-l cuprinse de talie, cu fața la pieptul lui cald, gata să-l protejeze.

El îi luă mâinile, apăsându-le pe trupul bronzat. Apoi se întoarse cu fața la ea, punându-i capul pe pieptul său, fața lui îngropându-se în părul ei moale.

Ea oftă satisfăcută și-și închise ochii, vrând să stea așa mereu. Dar câteva secunde mai târziu și-i deschise surprinsă când capul lui se ridică.

– Scottie?

Leonora nu auzise nimic, dar simțurile lui Jason erau mai ascuțite și ea se întoarse să privească în spate. Scottie era puțin mai încolo, încruntat, gata să se întoarcă și să-i lase singuri.

Jason nu se bucurase, dar ea era ușurată că venise. Îi cedase prea ușor lui Jason și era gata să-și trădeze sentimentele.

– Bună, Scottie! Se eliberă din brațele lui Jason. El spusese o dată că numai ea îi suporta toanele. M-am gândit să vin azi pe aici ca să apucăm să ne luăm adio!

Râse, dar știa că Scottie înțelesese multe din scena pe care o întrerupsese.

– N-aș vrea să faci asta, spuse Scottie. Sper că nu e un moment nepotrivit, spuse el. Nu știam că ești aici, Leonora.

– N-am venit de mult.

Jason îi puse un braț după umeri. Propriile lui emoții erau sub control și nu se mai vedea disperarea care-l făcuse s-o roage să stea cu el.

O urmă de zâmbet amar îi stătea pe buze când vorbi.

– A venit să-și ia adio, îi spuse el lui Scottie. Am încercat s-o conving să mai vină, vezi ce poți face!

– Un adio curat? sugeră Scottie și Leonora văzu cuta de pe fruntea lui Jason.

– Mai sunt câteva zile până... până...

– Până la operație, spuse Jason. Nu-ți fie frică s-o spui, Leonora.

– Tu hotărăști dacă mai vii sau nu, Leonora, spuse Scottie. Dacă nu mai vii, vom înțelege.

– Poate tu! spuse Jason, văzând că Scottie nu-l sprijină. Vreau să mai vină, în fiecare zi! Am nevoie de ea!

Scottie nu răspunse imediat, ci o privea pe Leonora cu milă și ei îi dădură lacrimile. Privirile îi rămaseră fixate pe medalionul de aur de la gâtul lui Jason.

Voia să stea cu el cât mai mult posibil, să-și petreacă împreună cu el toate zilele prețioase care-i mai rămăseseră, dar apoi ziua plecării avea să fie și mai grea. Nu-și făcea iluzii de ce o voia el aici și deși lui îi era teamă, ea îl iubea și mai mult.

Avea nevoie de cineva pe care s-o necăjească, de cineva care să-i abată gândurile de la viitor. Scottie nu-i era de folos pentru asta, el era prea preocupat de propriile planuri de viitor. Fiind femeie, o considera mai înțelegătoare, fără îndoială. El nu știa cât de mult ținea Leonora la el și poate nici nu-i păsa.

Brațul de pe umeri o întoarse pe jumătate spre el, îmbrățișând-o și își îngropă fața în părul ei răsfirat de vânt.

– Nu mă vei părăsi, nu-i așa, Leonora? întrebă el blând și Scottie trase aer în piept.

– Pentru Dumnezeu, lasă fata să plece, dacă vrea! spuse el. Câteodată, Jason, nu ești orb numai la propriu!

Cuvintele erau cam crude și ea simți durerea lui Jason. Îi puse degetul pe gura crispată.

– Nu spune nimic! Dacă o faci, nu mai dau pe aici! Te rog, Jason! adăugă ea blând.

El ridică din umeri și zâmbi din nou amar.

– Tu ești șefa, decretă el. Dar mai bine ai veni în fiecare zi, împăciuitoare mică, dacă nu, vin după tine și te aduc!

– Voi veni, promise ea. Nu mai e mult.

Capitolul 9

Era o zi însorită și Leonora conducea mașina pe autostradă, concentrându-se la ce făcea. Toamna se apropia ; zilele erau mai scurte și mai răcoroase, iar culorile vii ale florilor de vară se stingeau.

Nu mai mersese de mult cu mașina și-i plăcea să conducă. Refuzase să fie tristă când Jason plecase și nici măcar nu plânsese, deși abia se abținea. Îl ajutase pe Clive la atelier și se menținuse atât de ocupată încât seara era bucuroasă să se trântească în pat și să doarmă.

De obicei, micul magazin din Terolito îi procura lui Clive cele două ziare englezești pe care le citea, dar astăzi nu sosiseră. Signor Maglini își ceruse scuze, dar Leonora îl asigurase că n-o deranja să meargă cu mașina la Rapallo după ele.

Înainte s-o pornească înapoi cu ziarele, le frunzărise o clipă. Voia să știe ce se întâmplase cu Jason.

Într-unul din ziare găsi o fotografie cam neclară a unui bărbat și două infirmiere, una gata să fie sărutată, și titlul Jason Connor e iar în circulație. Rămăsese captivată în mijlocul trotuarului aglomerat.

În fotografie, Jason le ținea cu câte un braț pe infirmierele frumoase și capul lui blond era aplecat pentru a o săruta pe una din ele. Ca mulțumire pentru grija pe care i-o purtaseră, scria sub poză, dar Leonora știa mai bine și simțea un nod în stomac.

Jason încă purta ochelari fumurii, dar se spunea că operația reușise. Își recăpătase vederea, și ea mulțumi Cerului pentru asta.

Celălalt ziar relata cam aceeași poveste și avea aceeași fotografie. Leonora se gândi la Scottie și se întrebă cum se descurca administrând service-ul auto și dacă văzuse articolele din ziar.

Își trimiseseră câteva scrisori, dar el nu era un bun corespondent și Leonora voise să scrie despre Jason și ceea ce i se întâmpla. Lui Scottie nu-i plăcea subiectul, așa că nu-și mai scriseseră.

Chiar și acum, în timp ce conducea spre Terolito, nu se putea gândi decât la Jason și știa că se va

întoarce la un mod de viață care-l va face să uite că a cunoscut-o vreodată. El considerase mereu Isola di Marta o închisoare, o insulă a întunericului și sigur nu mai voia să dea pe acolo.

Fiind dusă pe gânduri, aproape că se ciocni cu un camion rablagit al unui fermier, care venea din sens opus. Prima pornire a șoferului fusese să înjure, dar văzând-o, dăduse doar din umeri, își spusese părerea despre șoferițe și o rugase să conducă mai atent.

Clive lucra când se întoarse și-i zâmbi.

– A fost plăcută plimbarea, scumpo? întrebă el blând și ea încuviință cu un semn din cap.

Leonora deschise primul ziar, găsi fotografia și-l împături înainte să i-l dea. Clive citi cu atenție, privi fotografia, apoi se uită cercetător la ea.

– Ești mulțumită? întrebă el.

– Bineînțeles că sunt mulțumită, Clive. Înseamnă așa de mult pentru Jason să poată din nou vedea.

– Pentru oricine înseamnă mult să-și recapete vederea, spuse Clive.

– Știu, fu ea de acord, luând celălalt ziar și privind din nou fotografia. Dar mulți oameni se pot adapta, învățând să accepte orbirea și limitările ei, dar Jason nu cred că putea.

– Nu ești nedreaptă cu el, scumpo? Are un caracter puternic, cred că s-ar fi descurcat dacă n-ar fi avut

încotro. O privi o clipă, simțindu-i învălmășeala sentimentelor. Altfel ar fi venit iar aici, nu-i așa? întrebă el. Clive o atinse pe obraz. Nu ți-ai fi dorit să nu reușească, doar ca să vină aici, nu-i așa?

Leonora dădu din cap că nu și-i dădură lacrimile.

– Aș vrea să știu, șopti ea. Știu că ar fi fost crud să doresc să nu reușească, dar... Își ridică privirea înlăcrimată. Ar fi avut nevoie de mine!

– O, Leo! Se șterse pe mâini în grabă și o îmbrățișă, legănând-o ca pe un copil în timp ce ea plângea.

Plânse mult și Clive o ținea în brațe, neputând s-o consoleze, dar bucuros că se descărca. Apoi suspinele se stinseră și-și ridică fața cu ochii roșii și strălucitori.

– Îmi... îmi pare rău, spuse ea.

– Trebuia să faci asta cu săptămâni în urmă, îi spuse Clive zâmbind trist. Știam că vrei să plângi. Erai așa de țeapănă și rece, parcă nici nu erai tu.

– Un om de zăpadă, spuse Leonora blând și Clive o privi curios. Așa mi-a spus Jason, explică ea zâmbind amar. Nu prea-mi făcea complimente.

– Dar îl iubeai, spuse Clive.

– Încă îl mai iubesc, îl corectă ea. În privința asta nu m-am schimbat, nu cred că o voi face.

Își dădu la o parte părul de pe frunte și-și șterse o lacrimă de pe obraz.

– Sărmanul Scottie, spuse Clive. N-a avut nici o șansă!

– Mi-e teamă că nu, admise ea și oftă. Nu știu ce crezi tu, dar mie mi-ar prinde bine o ceașcă de cafea!

*

* *

Ziua era caldă, aproape ca vara și marea părea de safir, strălucind în soare. Leonorei i se părea destul de cald să poarte o rochie de vară fără mâneci și plimbându-se pe chei se simțea mai puțin tristă.

Trecu să cumpere pâine și-l salută pe proprietar și pe soția lui, apoi îl vizită pe signor Maglini să ia ziarele pentru Clive. Privi la Isola di Marta, țâșnind spre cerul cu nori albi.

Vederea ei o tulbura mereu, dar nu se putea opri să n-o privească. Nu se mai apropiase de ea, nici măcar nu mai mersese cu barca, din ziua când îi vizitase pentru ultima dată pe Jason și Scottie, în preziua plecării lor.

De obicei părea pustie și singură, chiar sub razele soarelui, cu șirul de trepte de piatră și vila cocoțată sus, înconjurată de arbori și grădini. Era păcat să fie goală când era un loc atât de minunat.

Privea apa albastră a golfului și clipi neîncrezătoare văzând o ambarcațiune legată la baza scărilor. Era lungă și strălucitoare și-i era familiară.

Inima îi bătea cu putere și strânse pâinea la piept, mușcându-și buza de jos. Era o prostie să se aștepte ca vila să rămână părăsită, când putea fi închiriată, dar nu prea putea accepta ca altcineva să locuiască acolo.

La fel de prostească era ideea că barca de lângă trepte era aceeași cu care se ciocnise o dată în timp ce Jason și Scottie erau în ea. Dar parcă o cunoștea și inima ei spera ca Jason să se întoarcă în Terolito.

Nu numai că o considerase o închisoare, dar probabil că avea amintiri triste despre locul acesta. Zilele lungi când se enervase de inactivitatea impusă, stând doar cu Scottie și Lucia, doar cu o fată care să-i alunge plictiseala.

Stătea de câteva minute pe chei, privind stâncile și barca și speranța ei prindea aripi. Cunoștea barca, era sigură și o luă la fugă pe chei.

Inima îi era cuprinsă de căldură, ochii strălucitori și picioarele ușoare în timp ce fugea spre casă. Îl văzu pe Roberto descărcându-și recolta de pește și el îi zâmbi.

– Buon giorno, signorina! E o zi bună?

– O zi foarte bună! fu ea de acord și-i făcu cu mâna. Buon giorno, Roberto!

– Signorina! Ea se întoarse curioasă. Buona fortuna, signorina! îi făcu vesel cu mâna și râse.

Acest schimb de replici cu Roberto părea să aibă o semnificație, mai ales urarea lui de noroc. Nu-i trecea prin minte că speranța ei se baza pe semne înșelătoare. Era o zi frumoasă, soarele strălucea și ea intră în magazin.

– Clive! strigă ea. Clive!

El ieși din atelier și ea nu-l lăsă să vorbească, ci îi spuse noutățile.

– Vila e închiriată, barca e acolo, nu știu dacă e aceeași, dar pare aceeași și dacă... Își trase răsuflarea, mușcându-și buza și clătinându-și capul, cu obrajii îmbujorați și ochii plini de emoție. O, Clive, poate e aceeași barcă! Poate...

– Poate îmi dai pâinea aia până n-o faci firimituri, spuse Clive și i-o luă. Îi luă și ziarele. Acum inspiră adânc, scumpo, și liniștește-te.

Ea îl ascultă.

– Sunt cam proastă, nu-i așa? întrebă ea. Nu poate fi Jason, bineînțeles, el nu s-ar mai întoarce aici. N-ar dori asta.

– Ți-am spus că-l judeci nedrept. Leonora îl privea și el continuă. E cam de modă veche, nu mă așteptam. A cerut...

– Clive! Îl privi, apoi privi ușa spre atelier și inima i se opri. Picioarele i se înmuiară. E aici? șopti ea.

– Du-te și vezi-l, scumpo. Te așteaptă.

Nu se putu mișca și-i era rușine.

– Nu sunt aranjată. Nu pot...

– Intră, îi porunci Clive zâmbind. Până nu se răzgândește!

Jason stătea lângă fereastră, înconjurat de oale în diferite stadii de prelucrare și privea grădina.

Apoi se întoarse încet și o privi, iar o clipă îl simți cam străin fără ochelarii fumurii. Ea își netezea inconștient rochia simplă de bumbac. Părul îi era ciufulit. De ce trebuia să arate așa neîngrijită prima dată când o vedea?

Ea îi privi ochii albaștri, apoi el îi privi mâinile. O cămașă bleu descheiată lăsa să se vadă medalionul de aur.

Pantalonii crem îl făceau să pară mai înalt, mai ales că atelierul avea tavanul jos, iar jacheta lui era aruncată pe un banc de lucru. Emoțiile o copleșeau și simțurile ei strigau să fie blând cu ea.

– Leonora? O cântări din cap până-n picioare, apoi zâmbi și întinse mâinile spre ea. Da, tu ești, spuse el luându-i mâinile. Tot mai miroși a Bohème.

– Jason.

Vocea ei era stinsă și-și ținea ochii în pământ, temându-se ce ar fi putut vedea el dacă-l privea direct.

– Ești drăguță, spuse el și-i luă bărbia cu o mână, ridicându-i capul, deși ea privea tot în jos. Ai părul roșu, nu, șaten, ca frunzele toamna. Știam că ai pielea fină și gura fragedă, dar doar atât. Lasă-mă să-ți văd ochii, șopti el și-și aplecă fața asupra ei. Leonora?

– Jason...

Mâna de sub bărbie era blândă, dar insistentă și ea îl privi.

– Sunt căprui, spuse el blând și o sărută ușor pe pleoape. Mă bucur că gusturile mele sunt bune, dacă văd sau nu!

Râse și Leonora își ținu răsuflarea, temându-se ca visul să nu se spulbere.

– Jason, te rog, nu mă tachina! se rugă ea și-l privi emoționată.

O privi infinit de blând, apoi o îmbrățișă. Mâinile lui erau nespus de blânde și-și îngropă fața în părul ei moale.

– Mă surprinzi, spuse el. Arăți mai mult o fetiță, așa de vulnerabilă.

Leonora își lipi fața de pieptul lui larg, ascultând liniștită bătăile inimii lui.

– Am douăzeci și trei de ani, murmură ea. Și de fapt sunt dură.

– Nu, nu ești! Râse blând, apoi o îndepărtă o clipă și o privi, făcând-o să tremure. I-am cerut permisiunea unchiului tău. Spune că pot să te iau de soție.

– Să mă iei de soție? Îl privi neîncrezătoare. Jason, tu...

– Vrei să te conving că sunt serios? întrebă el blând. Foarte bine, scumpo, dar te-am avertizat!

– Jason...

Brațele lui o strânseră și fu trasă lângă trupul lui tare, fără nici o șansă să spună ceva. Gura lui era aspră și stăpânitoare, ca și cum ar fi fost flămând și ea scotea mici sunete de protest.

Leonora îl prinse după gât, topindu-se în brațele lui și dorindu-l cum nu mai dorise pe nimeni. Apoi el o sărută pe gât. Se agăța de el, cu ochii închiși, inima bătându-i nebunește.

O sărută blând pe ochii închiși.

– Mă crezi că te iubesc și vreau să mă însor cu tine? întrebă el și Leonora îl privi cu ochi mari și încuviință cu un semn din cap. N-am mai întâlnit o fată cu care să vreau să mă însor, se confesă el zâmbind. E o experiență nouă pentru mine.

Leonora coborî cu picioarele pe pământ o clipă, atingându-i gura cu degetul.

– Ești sigur că nu te vei răzgândi, Jason? întrebă ea blând. Înainte, te-ai mai răzgândit.

– Nu în privința asta, o asigură el. M-am gândit la tine săptămâni întregi...

– Cu infirmiere frumoase prin preajmă, îl întrerupse ea și el o sărută ca pedeapsă.

– Ai fost geloasă? întrebă el și ea dădu din cap în semn că da. Nu trebuia, scumpo. M-am gândit doar la tine. Nu puteam să mi te scot din minte. O sărută pe gât, șoptindu-i: Mi-ai intrat în sânge, micuță samariteană, și nu mă pot descurca fără tine. De asemenea... te-am lăsat să-mi vezi sufletul, scumpo, nu te pot lăsa să pleci, știi prea multe despre mine.

– Jason...

– Sst! îi porunci Jason blând. N-ai voie să spui decât da!

Sfârșit